

drig påstået andet. Det er bare en meget, meget stor organisation til 700 mio. kr. om året at have stående, når vi kigger på, hvor tit det er, at der løses vigtige civile opgaver.

Vi fik svar fra forsvarsministeren for nogle år siden, men vi kan jo stille det spørgsmål igen, hvor mange timer der rent faktisk udføres civilt arbejde. Så tror jeg, vi får sat det nogenlunde på plads.

Nu fik jeg ikke noget svar på det andet spørgsmål, jeg havde, som jeg synes er meget vigtigere: Hvad er det, hjemmeværnets øver sig på og skal skyde på i en given situation?

(Kort bemærkning).

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Det er således, at i aftalen om forsvaret af 10. juni 2004 bliver hjemmeværnets støttefunktioner inkorporeret i – hvad skal vi sige? – det traditionelle forsvar. Det betyder, at den bevilling på 700 mio. kr. gradvis er faldende til 430 mio. kr., idet der nu er et fællesskab mellem forsvaret og hjemmeværnets.

Kl. 17.15

Med hensyn til den bevæbnede del er hjemmeværnets jo en militær organisation. Ifølge lov om forsvarrets formål skal hjemmeværnets ligesom resten af forsvaret også i dagligdagen kunne yde støtte.

Så spørger hr. Frank Aaen om et helt konkret eksempel.

Der må jeg sige, at det er sådan, at hjemmeværnets i en situation ville kunne støtte politiet, f.eks. hvis man nu kunne forestille sig en større terroraktion, hvor de 10.500 betjente, vi har i Danmark, kom under hårdt pres. I den konkrete situation kunne man bede hjemmeværnets om f.eks. at bevogte et givent objekt eller et givent område, og hvis det sker, ja, så skal de hjemmeværnsfolk, som bliver bedt om at deltage i den bevogtning, jo også være uddannede til at bruge deres våben.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg tror nok, at vi bør tage det op til en nærmere diskussion, om vi forestiller os, at det er den måde, vi skal bekæmpe terror på i Danmark.

Jeg vil også sige, at det forsvar for, hvad politihjemmeværnets må have af opgaver, tror jeg altså også trænger til en mere principiel diskussion, end jeg erindrer til en Folketinget har haft.

Lad mig så bare sige til sidst: Det er korrekt, at beløbet til hjemmeværnets falder fra 2005 til

2006 og videre frem, men det er immer væk sådan, at det beløb stadig væk har en størrelsesorden, så vi kunne fordoble bevillingen til det civile beredskab, hvis vi nedlagde hjemmeværnets.

(Kort bemærkning).

Forsvarsministeren (Søren Gade):

Se, nu er jeg klar over, at hr. Frank Aaen aldrig har været tilhænger af hjemmeværnets og ej heller er det i dag.

Men det er altså sådan, at hjemmeværnets for mig at se er en meget stærk ressource, der består af frivillige, som ønsker at gøre en indsats. Nu målretter vi hjemmeværnets opgaver mod det nye totalforsvar så at sige og mod det trusselsbillede, der er.

Det kan aldrig nogen sinde være et problem i det danske samfund, at der er mange frivillige. Der kan være nogle forkerte opgaver, men det er aldrig et problem, at der er mange frivillige, og hvis der er forkerte opgaver, så er det vores ret og pligt som politikere at sørge for, at de bliver målrettet mod det trusselsbillede, samfundet står over for, og det mener jeg helt klart at forsvarsforliget af 10. juni 2004 er udtryk for, og jeg mener, at det lovforslag, vi behandler i dag, er en udmøntning af det forlig, vi indgik den 10. juni 2004.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) **Forhandling om redegørelse nr. R 6:**

Familie- og forbrugerministerens familiepolitiske redegørelse af 25/11 2005.

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Redegørelsen anmeldt 25/11 2005. Redegørelsen givet 25/11 2005. Meddelelse om forhandling 25/11 2005).

Forhandling

Inger Støjberg (V):

Der var engang en statsminister, der i en nytårstale spurgte, om vi ikke bare kunne gøre det lidt bedre for den unge mor, som i den tidlige, mørke morgenstund cykler sit barn hen til daginstitutionen. Svaret er: Jo, det kan vi. Men svaret er også, at der skulle en anden regering til, og så blev det ikke bare lidt bedre, men meget bedre.

Vi skriver i dag familiepolitisk historie. Det er første gang, en regering har haft en så klar og samlet strategi for familiepolitikken, og det er i øvrigt også første gang nogen sinde, at en regering har givet en familiepolitisk redegørelse.

Der er iværksat en lang række tiltag, som giver frihed til den enkelte familie til at indrette sig, som den ønsker. Vi har indført 1 års fleksibel barselorlov og forbedret fædrenes mulighed for at tage barsel. I går havde vi jo første behandling af barselfonden, som ud over at være et kvantespring for ligestillingen også giver familierne større fleksibilitet til at indrette sig, som de ønsker. Vi har sikret kommunerne mulighed for at yde tilskud til familier, der selv passer deres børn; siden den 1. januar 2004 har forældrene frit kunnet vælge dagtilbud over kommunegrænserne; den maksimale forældrebetaling til pasning af børn under 3 år er blevet sænket fra 33 pct. til 25 pct.; og vi forhøjer fra år 2008 børnechecken med 2.000 kr. årligt for børn under 3 år.

Det er blot for at nævne nogle af de mange tiltag, der er iværksat for at gøre hverdagen lettere og mere fleksibel, og hverdagen er blevet lettere og mere fleksibel for familierne.

Kl. 17.20

I Venstre er vi meget optaget af, at alle børn har lige muligheder. Børn skal have lige adgang til de mange tilbud, der gives inden for daginstitutioner, uddannelse og fritidsaktiviteter. Men vi er godt klar over, at der er nogle børn, der af den ene eller af den anden grund skal have ekstra støtte. Derfor har vi og regeringen sat fokus på at hjælpe de børn og unge.

Det at sætte ind over for den negative sociale arv er ikke noget, man gør uden en fast og konkret strategi, og arbejdet skal i fremtiden bl.a. rettes mod tidlig indsats i dagtilbuddene. Forældreansvaret skal i fokus, øget ansvar for skolegangen – også for de udsatte børn.

Indsatsen for at bryde den negative sociale arv er et langt og sejt træk, men det er af afgørende betydning for den enkelte unge eller barnet, at det får mulighed for at bruge de menne-

skelige ressourcer, som de er udstyret med, for først når man får mulighed for at udvikle sig og bevise sit værd, kan man mærke, at man er noget værd. Det vil vi i Venstre være med til at fremelske.

Alt for mange børn oplever desværre, at deres mor og far skilles. Det er altid en smertelig oplevelse, men det er ikke en smerte, vi kan fragte børnene. Men reglerne kan og skal derimod indrettes på en måde, så der bliver sat mere fokus på børnenes situation. Det er derfor utrolig vigtigt, at regeringen har nedsat et udvalg, som skal se på nogle af reglerne om forældremyndighed og samvær. Anbefalingerne fra det udvalg bliver lagt frem her engang i foråret, så kan arbejdet med reformen gå i gang, og det er naturligvis et arbejde, som vi i Venstre meget aktivt vil tage del i.

I valgkampen lovede vi at afsætte 2 mia. kr. til at bedre kvaliteten i børnepasningen, og når vi lover noget, ja, så overholder vi det selvfølgelig. Derfor indgik regeringen og Dansk Folkeparti tidligere på ugen en aftale om at udmønte de første 400 mio. kr., så vi kan få gennemført nogle konkrete forbedringer for børnene. Pengene bliver bl.a. brugt på at forbedre indsatsen for de udsatte børn og deres læring, at forbedre systematisk evaluering og indsamling af viden, der skal omsættes til praksis, og til at etablere projekter om god praksis for mad, ernæring og bevægelse i dagtilbuddene.

Netop hele spørgsmålet om kost og ernæring er i høj grad centralt, når vi taler børn og unge. Vi ved, at flere og flere børn og unge bliver overvægtige. Tal fra 2003 viser, at 21 pct. af de 6-8-årige piger var overvægtige her i Københavns Kommune, og hos drengene i samme aldersgruppe var det 15 pct. Tallene for de lidt større børn var stort set de samme.

Det er helt nødvendigt, at vi tager fat på problemet med de overvægtige børn. Det er afgørende, at børn og unge får en ordentlig kost, og at de kommer til at bevæge sig mere. Det er vigtigt, at forældrene tager ansvaret for, at deres børn får en god og sund kost. Derfor skal madordninger, om det er i dagtilbud eller i skoler, være frivillige og forældrebetalte. I Venstre er vi derfor meget tilfredse med, at vi allerede har forbedret mulighederne for at etablere frivillige forældrebetalte madtilbud i daginstitutionerne.

I Venstre sætter vi familiepolitikken højt. Det er helt afgørende, at familiepolitikken er indrettet til det moderne samfund, som vi lever i. Moderne familiepolitik er for Venstre i høj grad fri-

hed og fleksibilitet til at skabe egen hverdag. De offentlige tilbud skal være til for familiernes skyld og ikke omvendt. Det skal være muligt at vælge og at fravælge tilbud. Det er familierne selv, der bedst ved, hvilke tilbud der understøtter netop de behov, de har. Derfor er frihed og valgfrihed et centralt element i borgerlig-liberal familiepolitik.

Der er, som jeg nævnte i begyndelsen af min tale, gennemført vel historisk mange initiativer for at gøre familielivet bedre og mere fleksibelt. Ja, der er tilmed nedsat en kommission, der skal give regeringen gode råd om, hvad der skal til, for at de danske børnefamilier kan få familielivet og arbejdslivet til at hænge bedre sammen.

Familiepolitikken er for alvor sat på dagsordenen, og det er på en helt anden måde, end dengang en statsminister på årets første dag spurgte sig selv og hele den danske befolkning, om ikke vi bare kunne gøre det lidt bedre. Vi har nu vist, at det kunne gøres meget bedre, og det er vi selvfølgelig rigtig godt tilfredse med i Venstre.

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er nogle meget forskellige verdener, vi lever i, tror jeg.

Mener Venstres ordfører virkelig, at det er blevet bedre for de børn, der oplever, at deres forældre ikke har råd til at holde fødselsdag for dem, fordi de f.eks. er blevet ramt af kontanthjælpsloftet?

Mener Venstres ordfører virkelig, at de børn har fået det bedre, end de havde det tidligere, fordi de nu oplever, at deres forældre ikke har penge til de mest basale nødvendigheder?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu er det sådan, at vi netop har sat meget ind over for den gruppe børn, som måske har det lidt svært. Hvis man læser familieredegørelsen igennem, og det går jeg ud fra fru Line Barfod har gjort, vil man vide, at 16 ud af de 31 forslag, som er nævnt i familieredegørelsen, lige præcis er forslag, der skal gøre livet lidt bedre for de udsatte grupper.

Når fru Line Barfod bringer kontanthjælpsloftet på bane, vil jeg gerne sige, at kontanthjælpsloftet jo er med til, at det kan betale sig at arbejde. Det skal kunne betale sig at komme i ar-

bejde. Derfor synes jeg faktisk, at det er en helt omvendt diskussion, fru Line Barfod starter her.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå det, hvis fru Inger Støjberg ikke har lyst til at tage diskussionen om kontanthjælpsloftet. Men jeg stillede faktisk et helt konkret spørgsmål om, hvorvidt Venstres ordfører virkelig mener, at de børn, hvis forældre er ramt af kontanthjælpsloftet, f.eks. fordi de har været ude for en arbejdsskade eller på anden måde er blevet syge og derfor ikke kan arbejde, har fået det bedre, end de havde det tidligere, hvor deres forældre havde råd til at holde børnefødselsdag for dem.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Der er blevet truffet en lang række foranstaltninger for de børn, som netop har det lidt svært. Det er i erkendelse af, at der også er børn i Danmark, som har det lidt svært.

Men jeg vil gerne sige, at mobiliteten i lavindkomstgruppen er utrolig stor, og det er lige præcis den gruppe, som fru Line Barfod henviser til. 60 pct. af de personer, der er i lavindkomstgruppen, udgøres af studerende og selvstændige, og det er altså folk, der meget hurtigt kommer ud af den her gruppe.

For de børn, der er tilbage i den gruppe, er der taget en lang række initiativer. Der er f.eks. taget et initiativ med gratis fritidsaktiviteter, og jeg kunne nævne langt, langt flere.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det er muligt, at Venstre har taget en lang række initiativer, der skal gøre livet lettere for de danske familier, men det er vel initiativer, som mest består af ord. Samtidig med at de initiativer bliver søsat, strammer man grebet om kommunernes økonomi, og det er jo derude, velfærden bliver forvaltet.

Hvad vil ordføreren sige til Socialpædagogerne Landsforbunds undersøgelse af tendenserne på børn og unge-området, hvor de påpeger, at der har været en nedgang i indsatsen over for de allersvageste børn og unge med behov for særlig støtte? Der ses endda et lille fald i antallet af anbringelser.

Det er bare for at nævne noget af det, som efter deres mening er ved at gå helt galt.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Først vil jeg gerne sige til fru Lene Hansen, at det jo ikke er et mål i sig selv at få mange anbringelser.

Derudover vil jeg gerne anfægte, at det med de mange initiativer bare skulle være snak og tomme ord. Jeg vil derfor gerne spørge fru Lene Hansen, om det bare er snak, når der rent faktisk er gennemført en anbringelsesreform; når der er gennemført læreplaner i samtlige børnehaver for at være med til at bryde den negative sociale arv; når der gøres ekstra indsatser over for netop de daginstitutioner, der har mange børn med en svær social baggrund; når der igennem de næste 4 år afsættes 2 mia. kr. – 2 mia. kr.! – på daginstitutionsområdet.

De første 400 mio. kr. er allerede afsat, og de har netop en meget, meget præcis social profil.

Jeg kunne nævne mange flere ting. Jeg vil bare sige til fru Lene Hansen: Det er ikke snak, det er konkret. Det kan godt være, at det gør ondt at høre, men det er sandt.

Kl. 17.30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det fru Lene Hansen for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Nej, det gør såmænd ikke ondt. Jeg tror, at det gør ondt ude i kommunerne i øjeblikket, især fordi man nu er blevet pålagt en massiv besparelsesrunde på 2 mia. kr. Det svarer jo nogenlunde til det tal, som ordføreren nævner.

Jeg refererer fra nogle undersøgelser, der viser, at nedgangen i indsatsen for de svageste børn i det her land er blevet alarmerende stor. Der er simpelt hen en faglig vurdering, der siger, at der er økonomitænkning i kommunerne, hvilket betyder, at indsatsen for de svageste børn er i fare. Det synes jeg ikke rimer med de selvrosende ord fra Venstre om alt det gode, man har gjort for de svageste børn i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu tror jeg ikke, at det er de økonomiske forhandlinger med kommunerne, vi skal diskutere. Men der er rent faktisk indgået en fuldstændig frivillig aftale mellem Kommunernes Landsforening, den nuværende Amtsrådsforening og Finansministeriet og dermed regeringen. Det er en

frivillig aftale, vil jeg bare gerne sige til fru Lene Hansen.

Derudover er det rent faktisk sådan, at væksten sker i kommunerne, så det er simpelt hen ikke sandt, at vi sidder herinde og skærer ned på kommunerne.

Så vil jeg gerne igen spørge: Er det bare snak, og er det bare nedskæring, når vi afsætter 2 mia. kr. til at forbedre daginstitutionforholdene; når de 400 mio. kr. allerede er afsat; når vi laver læseplaner; når vi giver flere dansktimer for at knække læsekoden noget før og sikre, at alle børn kan læse; når vi giver bedre forhold for den enlige mor, der nu får dobbelt SU, hvis hun er under uddannelse? Det kan jeg ikke se som forringelser. Det ser jeg som forbedringer og udelukkende som forbedringer.

Hvad var det nu lige, SR-regeringen lavede i 1990'erne, da man så, at uligheden startede og det skred? Der skete ikke rigtig noget.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg synes, det er mærkeligt at måtte høre på, at der er sket nye og historisk store tiltag under den her regering. Jeg vil nærmere sige, at der er sket historisk store besparelser. Det er retorik og fine ord, og man kan som socialdemokrat kun more sig og næsten få latterbåndet i gang, når man læser, at regeringen går ind for at give alle børn lige muligheder, for den arbejder for det stik modsatte.

Mener ordføreren ikke, at de 30.500 børn, der i dag lever med forældre, der er ramt af kontanthjælpsloftet, har dårligere muligheder for at blive hele mennesker og kunne klare sig i samfundet med alle de mange krav, der bliver stillet? Mener ordføreren ikke, at de 30.500 børn oplever en fattigere og dårligere opvækst, der ikke rimer på lige muligheder, men som rimer på elendighed og fattigdom i Danmark?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Ordføreren mener, at man skal kigge på statistikken og se, hvor hurtigt folk kommer ud af de her lavindkomstgrupper. Der er en enormt stor mobilitet på 60 pct. Langt over halvdelen af de personer, som er i lavindkomstgrupperne, er studerende, der kan se frem til om meget kort tid at have en god uddannelse bag sig, der er betalt af det offentlige. Sådan skal det også være. De har forhåbentlig et rigtig godt job at se frem til.

Ellers udgøres de i høj grad af selvstændige, nemlig folk, der starter egen virksomhed. Man må jo acceptere, at når man starter egen virksomhed, er det ikke sikkert, at millionerne vælter ind på kontoen fra begyndelsen.

Det er dem, der udgør lavindkomstgruppen, og mobiliteten er enormt stor i den gruppe. Det synes jeg man skulle erkende, og så skulle man glæde sig over, at det rent faktisk er fakta. Det er i høj grad studerende og selvstændige, der udgør lavindkomstgruppen i Danmark.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg interesserer mig ikke lige så meget for statistik, som jeg interesserer mig for levevilkår og betingelser for de børn, det her drejer sig om. Jeg må sige, at det er gået den forkerte vej på rigtig mange stræk under den her regering.

Hvis man f.eks. har et barn, som er psykisk syg, skal man vente i over 1 år på, at det kan komme i behandling og få en diagnose. Er det at give lige muligheder? Er det at prioritere og ville børnene det godt? Nej, det er det ikke. Det er et udtryk for, at der i kommunerne er for få penge til at yde den velfærd, børnene og familierne har brug for.

Man kunne sige det samme om fjernelser af børn. Nu siger ordføreren, at det ikke er et mål i sig selv, at der bliver fjernet mange. Nej, det ville sådan set være et bedre mål, hvis man satte tidligere ind og fik samlet stumperne i familien, for det er aldrig lykkeligt, når man fjerner et barn.

Men alligevel siger socialpædagogerne og socialrådgiverne i dag, at de ikke har ressourcer nok. De opdager ikke svigt i tide. De har ikke penge nok på kontoen til at følge de familier op, der virkelig har det skidt.

Kan ordføreren ikke se, at de store beskæringer, der har været, påvirker børnene i en retning, der er dårligere og ikke bedre?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg er utrolig glad for, at fru Karen Hækkerup netop siger, at man skal sætte tidligere ind. Det er lige præcis det, den her regering gør, og det må fru Karen Hækkerup da være utrolig glad for.

En tidligere indsats er f.eks., når der er hyppigere hjemmebesøg af sundhedsplejersken; når der er en indsats over for særlig sårbare gravide;

når der er forberedende forældrekurser; det er pædagoguddannelsen, som vi kigger på; styrkelsen af daginstitutionerne; læreplanerne i daginstitutionerne. Det at gøre en tidligere indsats er at tage et opgør med den negative sociale arv, og det er jeg hermed glad for at fru Karen Hækkerup også kan være med på, for det er lige præcis det, fru Karen Hækkerup søger.

16 ud af de 31 konkrete forslag, der ligger i den redegørelse, som vi rent faktisk diskuterer i dag – nu er diskussionen ved at bevæge sig væk fra redegørelsen – er lige præcis forbedringer for de udsatte grupper. Det må selv fru Karen Hækkerup og Socialdemokraterne da kunne glæde sig over.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg vil gerne være konkret, som jeg bliver opfordret til, og som ordføreren nævner ville være rart. Jeg vil godt være så konkret at nævne, at kommunerne faktisk oplyser, at der siden 2001 er 800 millioner færre kroner til daginstitutionsområdet. Det er faktisk nogle tal, som vi har. Det er rigtig, rigtig mange penge.

Når man siger, at der er taget nogle initiativer, hvordan kan de så opleves som andet end lappeløsninger, hvis man et andet sted i systemet dræner det for ressourcer? 800 mio. kr. i hvert af årene siden 2001, hvordan kan det kompenseres af de andre beløb, som ordføreren nævner?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg er bange for, at fru Lise von Seelen skulle have læst lidt længere ned i de her statistikker, for så ville hun faktisk være klar over, at der også er blevet færre børn at passe. Det er sådan set en ret væsentlig ting, når man kigger på daginstitutionstilbuddene.

Derudover vil jeg gerne nævne, at vi jo rent faktisk har nedsat forældrebetalingen fra 33 pct. til 25 pct. Jeg ved så godt, at SR-regeringen førhen hævdede den fra 30 til 33 pct., og jeg ved også godt, at Socialdemokraternes nye forslag er et takststop på daginstitutionerne. Nu er det sådan, at vi ikke går ind for takststop, vi går ind for takstnedsættelser, så der må man sige, at Socialdemokraterne har en rigtig, rigtig dårlig sag.

Men det er simpelt hen notorisk forkert, at der er blevet skåret ned på daginstitutionsområderne.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Det er ikke forkert, men man kan jo altid bruge tallene på en måde, så de passer. Jeg synes bestemt, at ordføreren får dem til at passe meget hensigtsmæssigt og får det til at se ud som et skønmaleri af, hvordan det er.

Hvis man nu forestiller sig, at de her 800 mio. kr. som daginstitutionerne har mindre at gøre godt med, er årsagen til, at Børns Vilkår i dag også siger, at de er rigtig bekymrede over de tendenser, de kan se, nemlig at børn ikke får den mulighed tids nok, så har det bestemt noget med redegørelsen at gøre.

Det er ikke at snakke væk fra den, for der blev jo nævnt alle mulighederne, alle de lige muligheder og alle de frie valg. Der er jo ikke noget, der er mere hult end at høre det, hvis man har et system, som udvandes på den måde.

Men vil ordføreren virkelig mene, at Børns Vilkår simpelt hen bare laver tom bulder?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Der er blevet færre børn at passe. Derfor vil det også give sig udslag i tallene.

Når det er sagt, er det sådan, at vi har afsat 2 milliarder ekstra kroner til daginstitutionsområderne for at hæve kvaliteten. De første 400 mio. kr. er allerede udmøntet.

Kl. 17.40

Det kan man da kun se som en forbedring. Jeg tror endda, at man, selv om man er socialdemokrat, vil kunne se, at de her 2 mia. kr. vil gøre gavn.

Derudover vil jeg gerne nævne nogle af de andre forslag, som ligger i den familiepolitiske redegørelse, som jeg håber man har læst, selv om noget tyder på, at man ikke har det, for så ville nogle af de her spørgsmål simpelt hen ikke komme frem.

Det er sådan, at vi selvfølgelig går ind og reformerer pædagoguddannelsen, som vi metodeudvikler med hensyn til målgruppen af udsatte børn, så vi hurtigere kan få fat på dem. Vi styrker børneperspektivet på alle mulige måder, også når det gælder forældremyndighedssager og samværsager. Vi har endda nedsat et udvalg, som kommer med et oplæg om ikke særlig lang tid.

Vi har gjort utrolig mange ting på børneområdet, og det er jeg meget glad for.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg undrede mig meget, da jeg hørte det svar, som Venstres ordfører gav fru Line Barfod, nemlig at det gik godt. Der blev nærmest i selve indlægget sagt, at det går ufattelig godt, når det gælder børnene og børnefamilierne.

Så vil jeg godt spørge: Hvordan kan man mene, at det går ufattelig godt, når flere og flere børn oplever, at deres forældre bliver sat ud af deres bolig, fordi deres indkomst falder, samtidig med at huslejen stiger?

Flere og flere oplever, at kongens foged må komme og sætte dem ud. Det vil sige, at børn oplever en grad af utryghed og usikkerhed. Der er i den grad en oplevelse af, at det går den gale vej med den negative sociale arv, og at de virkelig kommer længere og længere ud.

Hvordan kan man sige, at det ikke er børnene, der kommer til at betale prisen? Hvordan kan man sige, at det går godt?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu er jeg ikke typen, der tager de ord i min mund, at det går ufattelig godt, for jeg er jo jyde. Men jeg har sagt, at det går rigtig godt, og på jysk er det måske nogenlunde det samme.

Spørgsmålet om, hvor mange der bliver sat på gaden af kongens foged, ved jeg faktisk er noget, man har koncentreret sig ret meget omovre i Socialministeriet. Jeg ved også, at svaret fra kommunerne ikke helt var det, som fru Lissa Mathiasen måske ønskede det skulle være, nemlig at det var, fordi folk havde fået det værre. Jeg ved faktisk, at det er kommunerne, der har ændret praksis.

Så kan man sige: Hvad hjælper det, når man står på gaden? Det hjælper måske ikke så meget, men jeg kan i hvert fald sige, at vi gør utrolig meget for lige præcis den her gruppe. Vi gør utrolig meget for netop at bryde den negative sociale arv. Vi har sat det på dagsordenen. Vi har endda sat det højest på dagsordenen, og det ved fru Lissa Mathiasen udmærket godt.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Så vil jeg godt spørge meget kontant: Vi oplever i stigende grad, uanset hvor meget Venstres ordfører prøver at sige noget andet, at familier bliver sat ud, fordi kommunerne rent faktisk er nødt til at sige til boligforeningerne, at de skal leve op til de krav, der er til dem. Hvad har man

gjort fra regeringens side og fra Venstres side for at hjælpe de familier? Jeg beder bare om nogle få eksempler.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg kan sige, hvad man har gjort for mange af de udsatte familier. F.eks. er det sådan, at vi har udvidet hele fripladsbegrebet. Der er fripladser i SFO, i idrætsfaciliteterne, der er fripladser sådan helt generelt. Hele vejen igennem har vi gjort rigtig meget for de her familier, netop for at deres børn også kan få en ordentlig og god barndom. Det er med til at bryde den negative sociale arv, og det er det, vi gerne vil, vil jeg sige til fru Lissa Mathiasen.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Undskyld, der er en markering fra fru Lone Dybkjær. Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg har i hvert fald trykket på den knap, der hedder »Ønsker ordet«, men jeg skulle måske også have ...

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja, man skal markere, så formanden ser det.

Lone Dybkjær (RV):

Undskyld, jeg beklager.

Alt det der med, om der er kommet færre børn i daginstitutionerne og det derfor berettiger til en 800-millioner-kroners-besparelse, som det har været nævnt i dag, kan vi jo få afklaret i udvalget, så vi ikke står her med påstand mod påstand, også om, hvordan det fordeler sig.

Så der er en række af de her ting, ordføreren har sagt, som jeg synes vi bare kan gå igennem, også hvad det rent konkret er for tilbud, der er givet til de socialt udsatte grupper, i stedet for det med, at man har gjort en hel masse med nogle fritidspladser og sådan noget. Det er altså ikke nødvendigvis det, der redder familierne.

Men jeg vil spørge, om ordføreren kan bekræfte, at det, der er sket med regeringens 2 mia. kr. til bedre kvalitet i dagtilbud, er, at der på de kommende 4 års finanslove er afsat 100 mio. kr. hvert år. Det er realiteten. Det, der er sket med finansloven for 2006, er, at der er afsat 100 mio. kr. for hvert af de kommende 4 år. Kan ordføre-

ren bekræfte det? For det står sådan set i regeringens egen redegørelse.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Det er sådan, at vi op til folketingsvalget sidste år lovede at afsætte 2 mia. kr. til børneområdet. Det har vi gjort, det vil vi selvfølgelig følge op på, og det vil selvfølgelig ske.

Det er fuldstændig korrekt, at det kun er de første fire gange 100 mio. kr., der konkret er udmøntet, men det betyder ikke, at de 1,6 mia. kr. ikke kommer. For det er jo sådan med en borgerlig regering, at når vi har lovet noget, så gennemfører vi det.

De næste 1,6 mia. kr. vil blive udmøntet på lige fod med de første 400 mio. kr. Nogle af de første 400 mio. kr. er netop brugt på indsatsen for de udsatte børn og deres læring. De er også brugt på at screene hele det her område, så derfor vil der selvfølgelig komme yderligere tiltag. Det kan jeg love, og det kan jeg bekræfte. Så det med de 2 mia. kr. står fuldt til troende.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Selv ordføreren må vel bekræfte, at VK ikke udgør 90 mandater i Folketinget, og at den borgerlige regering derfor er afhængig af, at støttepartiet går med til, at de her penge bevilges. Ordføreren kan jo trods alt ikke love mere, end mandattallet tilsiger. Men jeg indrømmer gerne, at støttepartiet Dansk Folkeparti har været meget villig til et langt stykke ad vejen at støtte den borgerlige regering på de her områder.

Kan ordføreren også bekræfte, at noget af det, som ordføreren bryster sig af blandt regeringens initiativer, faktisk er led i satspuljeforhandlingerne og dermed er en bred aftale indgået med alle andre og altså ikke noget, regeringen bare kan stå og bryste sig af helt alene?

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Det kan jeg simpelt hen ikke bekræfte. Det er sådan, at de 4 gange 100 mio. kr. blev afsat i mandags, så papiret er knap nok tørt endnu. Men det betyder ikke, at aftalen ikke holder, tværtimod. Det er nye penge, og de er ikke afsat i en bred satspuljekreds. De er udmøntet af V, K og Dansk Folkeparti, og det er de, fordi det er de tre partier, der tager ansvaret på det her felt. Så det er klart, at det er de tre partier, der i første omgang har udmøntet de 4 gange 100 mio. kr.

Det er lige så klart, at de næste 1,6 mia. kr. også vil blive brugt i den her kreds. Sådan må det jo være, når man går til valg på noget. Det er selvfølgelig den kreds, der går til valg på det, der også må udmønte det. Sådan er det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken med fru Karen Hækkerup.

Karen Hækkerup (S):

For Socialdemokraterne har familierpolitikken altid været vigtig og omsorgen for børn og deres udvikling et meget vigtigt omdrejningspunkt i vores politik. Vi har altid arbejdet for, at alle børn skal have lige muligheder, uanset hvilket ophav de har.

Vi er hos Socialdemokraterne glade for, at regeringen med den her redegørelse vil markere, at familier og børn også er kommet på dagsordenen hos regeringen. Det er der et voldsomt behov for, efter at man siden 2001 har skåret voldsomt ned på hele området.

Vi har hos Socialdemokraterne læst redegørelsen med stor interesse. Vi synes, at der står noget godt i den. Men der er lige så meget, vi savner. Det vil jeg nævne her i et håb om, at det vil komme i det arbejde, som Familie- og Arbejdslivskommissionen skal udføre.

Regeringen ønsker med egne ord, at redegørelsen skal starte en debat om, hvordan der skabes en afbalanceret sammenhæng mellem familie-, fritids- og arbejdsliv.

Hvad blev der af børnelivet? Socialdemokraterne ønsker, at rapporten, vi nu venter på, vil forholde sig til det gode børneliv. For vist er børn sammen med deres forældre og øvrige netværk en familie, men bør en familierpolitik i 2006 ikke have et selvstændigt sigte mod børnene?

Det mener vi, og det gør vi, fordi vi ønsker at sætte fokus på børns rettigheder som selvstændige individer, der har holdninger, og som myndighederne skal lytte til og medinddrage i beslutninger, bl.a. når det drejer sig om sager, hvor familien er blevet brudt, og hvor forældre og børn ikke mere nødvendigvis har den samme interesse.

Men det er ikke kun, når familien er blevet brudt, at vi mener, at børn skal have rettigheder. Vi mener ganske enkelt, at tiden er kommet til at anerkende, at en familie er rammen om individers liv i fællesskab. Naturligvis er børnene selvstændige individer, der kan have helt andre

interesser end dem, der gælder i f.eks. forældrenes arbejdsliv.

Derfor mener vi, at det vil være fuldstændig uacceptabelt, hvis den politik, der skal komme ud af den her proces, ikke bliver set i børnehøjde.

Vi er ikke uenige med regeringen i, at der skal tages mange andre hensyn, til de voksne, fritidslivet og arbejdslivet, men det er simpelt hen ikke godt nok at have en familieredegørelse, uden at man prøver at se på en familie fra børnenes side.

Socialdemokraterne ønsker, at kommissionen vil fremsætte konkrete forslag, som kan sikre, at forældrene får mere tid sammen med deres børn, også selv om det måtte stride imod tidens ønsker om, at alle voksne for at sikre fremtidens velfærd skal arbejde endnu mere og altid stå til rådighed. Velfærd for børn er nemlig først og fremmest at kunne være sammen med mor og far, vel at mærke en mor og en far, som har tid og overskud til børnene.

Socialdemokraterne har tidligere fremsat forslag her i Folketinget om, hvordan børn får mulighed for at have flere fridage sammen med deres forældre, enten når barnet er sygt, eller når det bare er det, familien, børnene eller de voksne sammen har brug for.

Konkret drejer det sig om at indføre valgfrihed for forældrene til at veksle nogle uger i barselorloven med nogle ugers omsorgsdage, som forældrene kan tage, hovedsagelig på de tidspunkter, hvor børn har ekstra meget behov for deres forældre.

Hos Socialdemokraterne mener vi, at sådan en model vil give begge forældre mulighed for at have et attraktivt arbejdsliv, samtidig med at deres børn oplever, at forældrene er der, når børnene har brug for dem. Det er frihed og fleksibilitet, som vi mener familierne kan bruge til noget, modsat det, vi frygter at regeringen har bestilt, nemlig forslag om flere weekend-, aften- og natåbne institutioner.

Vi er godt klar over, at arbejdsmarkedet er sultent efter fleksible medarbejdere. Men den higen efter fleksibilitet støder ofte sammen med børnefamiliernes ønske om mere tid hjemme, og resultatet kan nogle gange være stress, flere sygedage og måske også unødvendige brud i familien. Men hverken weekend- eller natbørnehaver er svaret på den udfordring, familierne står over for. Det viser erfaringerne fra eksempelvis Københavns Kommune meget tydeligt. Der er simpelt hen ikke efterspørgsel efter den institutionstype.

I dag tilbringer hovedparten af alle 0-6-årige børn de fleste af deres vågne timer i dagpleje, vuggestue eller børnehave. Et liv som barn i Danmark hænger derfor uløseligt sammen med pædagoger og hverdagen i pasningstilbuddet.

Det politiske fokus på børns første leveår har været koncentreret om pasning. I dag virker det fokus snævert og uden perspektiv. Vi har opnået en landsdækkende pasningsgaranti, og udfordringen er ikke længere opbevaring af vores børn, men udvikling.

Det overordnede mål må være, at alle børn gøres robuste i familien og i relationer med pædagoger og andre børn, så de kan klare de udfordringer, som skoleliv og senere en globaliseret verden vil stille dem over for.

Vi ved, at der er flere unge end tidligere, der trods økonomisk velstand i familierne har det skidt som individer. De er ensomme. Der stilles mange krav til børn og unge, også i familierne. De skal kunne stille op og være så perfekte, kunne leve op til utrolig mange krav, og der forventes meget af dem hele tiden.

Derfor håber vi, at rapporten også vil se på, hvad vi som samfund bør gøre for at levere en målrettet indsats for de udsatte børn, der ikke magter det ræs, som barndommen for mange har udviklet sig til.

Blandt andre ting, vi kunne foreslå kommissionen at arbejde med, er, hvordan vi ved at satse på kost og motion kan få rettet op på den ulighed, der eksisterer blandt børn. Den sociale arv lader sig tydeligt afspejle i børnenes madpakker eller manglende madpakker. Vi ønsker, både for at lette det i forvejen stressede familieliv og for at sikre børn bedre opvækst og indlæringsvilkår, at børn skal gives et gratis – skattefinansieret – måltid mad i vuggestuer og børnehaver.

Også en madordning i skolerne ønsker vi rullet ud over landet, for det vil være god familiepolitik.

Regeringens redegørelse beskæftiger sig med, hvad forældrene gør, når deres børn er syge. Vi kunne godt tænke os at få undersøgt, hvad man kan gøre, for at børnene generelt bliver mindre syge.

Socialdemokraterne ønsker flere kvadratmeter pr. barn, når barnet er i dagtilbud, for ligesom burhøns bliver mere syge end fritgående høns, bliver børnene også mere syge, når der er for lidt plads. Her har de sidste års udvikling, siden regeringen kom til, trukket i den helt forkerte retning.

Regeringen skriver i sin redegørelse, at overgangen fra fødsel til hjem er vigtig for barnet. Det er vi fuldstændig enige i. Men vi forstår ikke, hvordan en regering, der har skåret så meget på svangreomsorg, og som har skåret barselophold på hospitalerne ned til 1 dag for mange fødendes vedkommende, kan tillade sig at skrive det.

Kl. 17.55

Førstegangsfødende sendes i dag hjem, før amningen er gået i gang, og af og til bliver børn og mødre genindlagt, fordi det, den nybagte mor troede var et stille og tilfreds barn, i virkeligheden er et barn, der sulter. Vi håber, at kommissionen vil kigge på området og også vil inddrage de mange jordemødre, der råber vagt i gevær, fordi forholdene for de nybagte børnefamilier er blevet så dårlige.

Vi håber også, at kommissionen vil kigge på de lange ventetider, børn og deres familier må finde sig i, hvis barnet mistrives psykisk. Regeringen har givet garantier til patienter med stær, men børn, der skal have stillet en psykiatrisk diagnose, må som regel vente langt over 1 år på at komme til. Det er uværdigt, at et velfærds-samfund behandler sine børn sådan, og det håber vi også kommissionen vil tage med i sit arbejde.

Endelig håber vi, at kommissionen vil bidrage med en undersøgelse af de fattigste familiers forhold. Jeg nævnte tidligere, at 30.500 børn lever i familier, der er ramt af kontanthjælpsloftet, og vi vil gerne have en undersøgelse af, hvordan de børns levevilkår og muligheder er. De er nemlig ikke uændrede, de er blevet forringet.

Den stigende ulighed i samfundet gør forholdene for de udsatte børn endnu vanskeligere, og vi mener, der også er behov for en analyse af, hvor meget gruppen af fattige børn er vokset. Vi kræver ikke, at kommissionen når frem til, at lighed er det, der giver mest dynamik i samfundet, og at det er det, en god børne- og familiepolitik bør handle om, men jeg vil hellere sige det sådan, at vi tror på det, uanset hvad kommissionen eller regeringen mener.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er det jo ikke nogen hemmelighed, at Socialdemokraterne altid har haft et forholdsvis lemfældigt forhold til penge, og at det i øvrigt ikke altid har været til gavn for samfundet, men jeg har hæftet mig lidt ved en kommentar fra fru

Karen Hækkerup til Morgenavisen Jyllands-Posten i dag.

Fru Karen Hækkerup siger, at regeringen har sparet 1 mia. kr. om året på daginstitutionerne, men nu hører vi et andet tal fra min kollega, nemlig 800 mio. kr., og en forskel på 200 mio. kr. er jo noget. Men hvis vi f.eks. kigger på, hvad der bruges pr. barn i dagplejen, brugtes der i 2000 79.500 kr. årligt, og i 2004 brugtes der 83.300 kr. I vuggestuerne brugte man i 2001 113.900 kr., og i 2004 brugte man 115.200 kr. Sådan kunne jeg blive ved, og derfor har jeg svært ved at se, at man bruger færre penge og dermed har fået dårligere kvalitet, når det gælder pasningstilbuddene.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg er sådan set meget villig til også at tage en økonomisk snak, for efter de tal, ordføreren nævner, er det ganske vist rigtigt, at det lyder, som om der er sket en stigning, men det er ikke meget. Kan det blive 1.300 kr.?

Men ordføreren bør måske mærke sig, hvad der i øvrigt er sket siden 2001. Det er faktisk blevet dyrere for institutionerne at købe blear, og det er blevet dyrere for institutionerne at aflønne deres personale, så den pris- og lønudvikling, der i øvrigt har været i samfundet, afspejler sig jo slet ikke i de tal.

Med hensyn til det første, ordføreren bemærkede, altså at Socialdemokraterne altid er utroværdige, når det drejer sig om økonomi, synes jeg bare, man skal tænke på, at i 1980'erne gik skattetrykket op, hvorimod det i 1990'erne gik ned, så angående det med, at Socialdemokraterne ikke passer ordentligt på pengene, tror jeg, man skal meget længere tilbage i fortiden, før nogen virkelig gider tage sig af det.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen det er da dejligt, hvis det er den nye stil hos Socialdemokraterne, at de vil begynde at bruge samfundets midler ansvarligt. Men jeg mener også, jeg kan huske, at de grønne afgifter, som rammer alle grupper her i samfundet og vender den tunge ende nedad, steg ganske betragteligt i 1990'erne, og det er i hvert fald ikke noget, som gavner de svagestes rådighedsbeløb, vil jeg sige.

Fru Karen Hækkerup var inde på omsorgsdage: Der skal være mulighed for at kunne bruge barselorloven mere fleksibelt. Men er der med

den fleksible barselorlov, vi har nu, noget til hinder for, at arbejdstageren kan aftale en periode på f.eks. 14 dage i forbindelse med sygdom? Som jeg ser loven, kan jeg ikke se, at der er noget, der skulle være til hinder for det.

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg er glad for spørgsmålene om økonomi, for det giver mig lejlighed til at nævne, at det godt kan være, regeringen har givet skattelettelser til de rigeste, men det ændrer ikke ved, at det er blevet dyrere for den enlige mor at bo og køre hverdagen for sin familie. Lad mig bare tage prisen på at få passet børn. Siden denne regering kom til, er den i gennemsnit steget med 19 pct., og i nogle kommuner – jeg tror, det er Vejle, der topper – er prisen faktisk steget med over 40 pct.

Ordføreren snakkede om grønne afgifter. Siden regeringen kom til, har vi godt nok haft et skattestop, men man har jo ikke villet indføre et takststop. Det vil sige, at det, de rigeste har fået ind mange gange, har folk med små indtægter kun fået ganske lidt af, og det er virkelig blevet ædt op af dyrere busbilletter, dyrere voksenundervisning og dyrere alt muligt andet. Man kan bare se på, hvad en almindelig familie har, så vil man vide, hvad den rigtige økonomiske model ville være.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er nærmest et opklarende spørgsmål. Det kan godt være, jeg har misforstået det, men jeg hørte det i hvert fald sådan, at fru Karen Hækkerup går ind for bedre valgmuligheder til børnefamilierne. Men efterfølgende sagde fru Karen Hækkerup, at man er imod fleksible åbningstider, og det hænger bare ikke sammen, så jeg vil gerne spørge: Går man ind for bedre valgmuligheder til børnefamilierne?

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Som jeg sagde i mit indlæg, synes jeg, at man også bør se familiepolitikken fra børnenes øjenhøjde. Det er ikke nødvendigvis i børnenes interesse at skulle afleveres i en natinstitution eller skulle passes i weekenderne, og jeg tror egentlig heller ikke, der er ret mange på arbejdsmarkedet, der kan vælge anderledes, der arbejder på de tidspunkter. Der er simpelt hen ikke nogen

forældre, der ønsker at arbejde på skæve tidspunkter, for det går ud over familielivet.

Det kan godt være, man taler om fleksibilitet, men hvem er det for? Det er for arbejdslivet. Det er ikke for børnene, men jeg troede faktisk, vi lige præcis skulle diskutere, hvordan vi sikrer, at børnenes liv bliver bedre, og ikke hvordan vi sikrer, at arbejdsmarkedet får nogle bedre vilkår.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu kan det jo være nødvendigt at arbejde på skæve tidspunkter. Der er jo nogle, der skal have natarbejde – det tror jeg ikke vi kommer uden om – og så er det da rimeligt, at der er et tilbud om, at børnene kan blive passet på fleksible tidspunkter. Det må vel være ligetil.

Men så vil jeg bare gøre ordføreren opmærksom på, at når ordføreren sagde, at der skal foretages en undersøgelse af kontanthjælpsloftet, har Dansk Folkeparti jo netop fået en aftale med beskæftigelsesministeren om, at der kommer en undersøgelse af kontanthjælpsloftet, og at de forskellige konsekvenser af det bliver vurderet. Arbejdet er altså sådan set allerede i gang, og det er den socialdemokratiske ordfører vel ganske godt tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg kunne godt tænke mig, at man fokuserede på børnene i en sådan undersøgelse, og derfor er jeg selvfølgelig ikke tilfreds.

For at vende tilbage til natarbejdet: Ja, det er da rigtigt, at der er masser af mennesker her i samfundet, der har natarbejde, for ellers kunne samfundet jo ikke fungere. Men det betyder bare ikke, at det er særlig rart for børnene, at forældrene tager natarbejde. Det er selvfølgelig bedst i en familie, hvor en af forældrene altid er hjemme og kan tage over, men man kan også blive nødt til at finde andre pasningsmuligheder, enten hos besteforældre eller af en pige i huset. Men man skal ikke bilde nogen ind, at forældre ønsker sig natarbejde. Kig på sygehusene og kig på de steder, hvor der virkelig er meget natarbejde. Her vil man lige præcis se, at kvinderne fra børnefamilierne løber væk fra stillingerne, fordi arbejdet går ud over deres familieliv og ud over deres børn, og derfor ønsker de ikke den slags arbejde.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu bragte fru Karen Hækkerup selv takststoppet ind som emne, og bare for lige at få tingene ind i et historisk perspektiv, var det jo rent faktisk sådan, at SR-regeringen satte taksterne for daginstitutionerne op, så forældrene ikke kun skulle betale de 30 pct. af prisen, som de gjorde før, men 33 pct. Nu har denne regering sænket procentsatsen fra 33 til 25, i første omgang for de 0-2-årige, og fra 2007 vil vi sænke priserne fra 33 pct. til 25 pct. for de 3-6-årige.

Jeg er godt klar over, at det takststop, som Socialdemokraterne nu har lanceret, er et led i en større skatteplan, som jo har det med at kunne blive ændret hen over natten; det er jeg udmærket klar over. Men jeg vil gerne have fru Karen Hækkerup til at bekræfte, at det takststop reelt set er en forhøjelse i forhold til det, regeringen vil. Vi vil jo ikke lave et takststop. Nej, vi vil sætte taksterne ned.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

På en enkelt post vil regeringen og Venstre nedsætte taksterne, men lad mig bare minde om, at prisen for at få sit barn passet i 1990'erne slet ikke var sammenlignelig med, hvad den er i dag.

KL 18.05

Det er jo intet kunststykke for en kommune, der siden 2001 har hævet brugerbetalingen 40 pct., nu at sige: O.k., nu skal forældrebetalingen nedsættes fra 33 til 25 pct. Men det sker vel at mærke uden at kommunerne får penge med ud, hvilket betyder, at kommunerne må spare andre steder eller eventuelt bare nedsætte kvaliteten i de dagpasnings tilbud, der allerede findes, og det er faktisk også stik imod det, forældrene vil. Forældrene vil nemlig gerne have kvalitet i deres børns liv, men det giver denne regering dem ikke mulighed for at få.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Forældrene vil gerne have kvalitet i deres børns daglige liv. Ja, det vil de gerne, og derfor har vi også afsat 2 mia. kr. netop til at hæve kvaliteten på hele børneområdet. Det vil jeg for det første gerne have fru Karen Hækkerup til at sige ja til, for sådan er det jo.

Jeg vil også gerne have fru Karen Hækkerup til at bekræfte, at det takststop, som Socialdemokraterne lancerede her lørdag eller søndag i sid-

ste uge med store armbevægelser og fanerne højt løftet, reelt set er en forringelse i forhold til det, regeringen vil. Vi vil nemlig sætte taksterne ned.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Socialdemokraternes takststop blev lanceret i forbindelse med vores finanslovudspil. Her kan man læse, hvordan det vil indvirke på familiernes økonomi, og det er ikke korrekt, at det vil stille familierne dårligere.

Så nævner fru Inger Støjberg igen, at regeringen har valgt at afsætte 2 mia. kr. ekstra til børneområdet. Men det er jo morsomt med denne regering, for »ekstra« lyder i mine ører, som om det er noget, der ikke var der før. Men regner man tilbage og ser på, hvilken økonomi der ville have været til at skabe kvalitet i dagpasningstilbuddene, hvis regeringen ikke havde skåret så meget ned, som den har, er der altså ikke 2 mia. kr. ekstra, og endnu er der i øvrigt ikke udmøntet mere end 400 mio. kr., hvoraf der kun er udmøntet 100 mio. kr. om året. Der er ikke afsat 2 mia. kr. ekstra, hvis man måler på, hvordan økonomien i dagpasningstilbuddene ville have været, hvis regeringen ikke havde høvlet så ekstremt af på området, siden den trådte til.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det er glædeligt, at Danmark har en regering, der sætter fokus på familiepolitik. Jeg synes, familieredegørelsen indeholder mange rigtige og relevante betragtninger og opridser nogle af de initiativer, der er taget.

Det er vigtigt, at Folketinget er opmærksom på familiepolitik, og at vi hele tiden arbejder på at skabe de bedste vilkår for familierne. Dansk Folkeparti lægger vægt på, at alle familier nyder godt af velfærdssamfundets goder, og at vi målretter samfundets ressourcer mod de dårligst stillede børn og unge.

Der er gennem de senere år iværksat en række initiativer, som har til formål at bryde den negative sociale arv, og Dansk Folkeparti konstaterer med tilfredshed, at regeringen i familieredegørelsen forpligter sig til en styrket indsats med henblik på at bryde den negative sociale arv. Som der står i redegørelsen, skal vi have et sammenhængende og effektivt program til bekæm-

pelse af negativ social arv, og det skal vel at mærke være en indsats, som i højere grad end i dag bliver koordineret på tværs af de forskellige ministerier. Det lyder godt, og jeg kan sige, at Dansk Folkeparti er parat til at drøfte, hvordan det skal ske i virkelighedens verden.

Dansk Folkeparti er ligeledes tilfreds med, at regeringen lægger vægt på de problemstillinger, vi oplever med indvandrerbørn og -unge i det danske samfund. Sprogkunderskaber og kulturel forståelse er vigtige elementer i daginstitutioner, skoler og i det videre forløb ud i beskæftigelse, og der er ingen tvivl om, at hvis vi skal have en ordentlig integrationsproces op at stå, kræver det en indsats over for de helt unge, så de fra starten får en fornuftig indgangsvinkel til det danske samfund. Dog stiller jeg mig undrende over for, at familieredegørelsen ikke i højere grad lægger vægt på det ansvar, indvandrerforældrene har over for deres børn og deres pligt til at tale dansk til børnene i hjemmet, for det synes jeg er et vigtigt element. Det er helt fint, at redegørelsen nævner en tidlig sprogstimulering, men det at tale dansk i hjemmet er simpelt hen så centralt og afgørende, at det burde være med i redegørelsen, at det faktisk er her, den egentlige nøgle til integration ligger gemt. Sproget er udgangspunktet for ethvert fællesskab, og det element synes jeg mangler i familieredegørelsen.

Derudover er der to alvorlige mangler i regeringens familieredegørelse. For det første stiller jeg mig uforstående over for, at en konservativ familieminister ikke med ét ord nævner kernefamilien. Det traditionelle familiemønster er ubetinget det bedste udgangspunkt for ethvert barn, og det er i øvrigt også ethvert samfunds fundament. Her mangler jeg klare holdninger og nogle bud på, hvordan vi kan understøtte dette mønster, og man kan passende spørge ministeren, om regeringen er indstillet på at gøre par-rådgivningsordningen permanent og landsdækkende. Som beskrevet i Kristeligt Dagblad i sidste uge er der stor interesse for dette initiativ, som Dansk Folkeparti og regeringen satte i værk for få måneder siden.

Vi mener, der er behov for en opstramning af den danske befolknings moral og etik, og at der er behov for et opgør med trangen til at være sig selv nærmest, når kriserne opstår i parforholdet eller ægteskabet. Der er behov for, at politikerne og i høj grad regeringen tør sige, at kernefamilien er det bedste udgangspunkt, og at vi ønsker, at det skal tilstræbes, så vidt det er muligt. Det er ærgerligt og en skam, at en familieredegørelse

fra en borgerlig regering ikke bliver brugt til at videregive dette budskab til danskerne, men jeg kan garantere, at Dansk Folkeparti fortsat vil føre en familiepolitik, der ikke bare lægger vægt på politik og økonomiske midler og mål, men i lige så høj grad på værdier og kultur.

Kl. 18.10

Der er en anden alvorlig mangel i familieredegørelsen. Der står en del om forældremyndighed i forbindelse med en skilsmisse og om de vanskeligheder, der er forbundet med denne dybt beklagelige hændelse. En skilsmisse kan i yderste konsekvens være en nødvendighed, men når en skilsmisse har fundet sted, opstår der en ny udfordring, dels for de skilte forældre, dels for de offentlige myndigheder, når der er børn involveret.

Det er beklageligt, at problemstillingerne i forbindelse med skilsmisser og forældremyndighedssager ikke nævnes. Her tænker jeg naturligvis på det faktum, at fædrene er kørt ud på et sidespor med det resultat, at alt for mange børn er afskåret fra deres far og dermed afskåret fra deres biologiske ophav. Så længe en far er i stand til at drage omsorg for sit barn, er det kun rimeligt, at han får lov til det. Det er udmærket, at redegørelsen kommer ind på initiativer, som bliver iværksat i forbindelse med kommunalreformen. Disse initiativer er en forbedring, men jeg tror desværre ikke, at problemet bliver løst bare med dem.

Jeg håber, at ministeren her fra Folketingets talerstol vil give mig ret i, at fædre er kørt ud på et sidespor, og at der er desperat brug for politisk opmærksomhed rettet mod dette alvorlige emne, som jo efterlader mange børn i en situation, hvor de i realiteten er afskåret fra deres far. Det er ikke barnets tarv, der er i centrum, når statsamtet og Familiestyrelsen træffer beslutninger, i hvert fald ikke i alle sager, og det burde indgå i en familieredegørelse, men det gør det ikke. Det er trist, og jeg håber ikke, det er udtryk for, at regeringen ikke anerkender denne alvorlige problemstilling.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi har et par korte bemærkninger, og den første er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er jo klar tale, må man sige – et klart moralsk opgør med alle dem, der ikke lever op til nogle bestemte normer.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse er det bedste en kernefamilie. Her skal alle leve på en bestemt måde, de skal oven i købet tale et bestemt sprog og opføre sig på en bestemt måde i hjemmet, og hvis de ikke lever op til det, er der noget galt, og så skal samfundet gribe ind. Det var meget klar tale.

Så kan vi andre jo prøve at diskutere, også ude i samfundet: Er det virkelig det, vi ønsker? Eller vil mange af os faktisk gerne have et samfund, hvor der er frihed – frihed til at være anderledes; frihed til at indrette os på en måde, som vi synes vi selv og vores børn har det godt med, og frihed til at sætte nogle andre værdier i højsædet end lige de værdier, Dansk Folkeparti måtte lægge vægt på, herunder at alle børn f.eks. skal have ret til at få en god opvækst, hvor de er sikret mod den allerværste økonomiske nød?

Jeg vil sådan set gerne bede ordføreren forklare, hvordan det, at Dansk Folkeparti har støttet kontanthjælpsloftet og dermed, at nogle børn virkelig lever i fattigdom i dag, harmonerer med, at ordføreren mener, der skal lægges vægt på, at alle børn skal nyde godt af samfundets goder.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

I Dansk Folkeparti mener vi faktisk, at der skal være frihed til at være anderledes. Men når jeg bl.a. talte om kernefamilien, var det, fordi jeg inderst inde tror, den er det bedste. Så vidt jeg husker, har en artikel i Kristeligt Dagblad refereret til en undersøgelse i Norge, som bl.a. viste, at nogle af de børn, hvis forældre er blevet skilt – det er selvfølgelig ikke alle børn – faktisk oplever alvorlige problemer, når de kommer op i teenageårene.

Jeg tror, at en stabil og tryk familie efter det traditionelle familiemønster er det bedste udgangspunkt for et barns videre færden ude i samfundet; det kan vi forhåbentlig også alle sammen blive enige om. Jeg er godt klar over, at det ikke er noget, man kan eller skal lovgive om, men jeg mener også, at man som politiker må påvirke folk med holdninger, og det er det, jeg forsøger at gøre.

Med hensyn til ret til en god opvækst er det jo netop derfor, vi – som Venstres ordfører også var inde på – så sent som i mandags har afsat 400 mio. kr. til en forbedring af kvaliteten i daginstitutionerne, herunder penge til udsatte børn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

At man laver nogle forskellige midlertidige puljer, som jo stopper på et tidspunkt, og som skal finansiere nogle forskellige projekter, kan være meget godt, når barnet er i børnehaven. Men det opvejer jo ikke, at Dansk Folkeparti har stemt for kontanthjælpsloftet og ikke vil være med til at ophæve det og dermed er skyld i, at der er børn, der lever i fattigdom i Danmark og oplever, at deres forældre ikke har råd til at holde fødselsdag, ikke havde råd til at holde jul og må rundt og tigge hos familien for at have til det aller mest nødvendige. Det er ofte forældre, som f.eks. har været udsat for en arbejdsskade og derfor er for syge til at arbejde, og jeg kan simpelt hen ikke få det til at harmonere med, at ordføreren påstår, at Dansk Folkeparti lægger vægt på, at alle børn skal nyde godt af samfundets goder. Hvis Dansk Folkeparti virkelig mener det, burde man jo støtte, at kontanthjælpsloftet bliver ophævet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Med hensyn til kontanthjælpsloftet har vi i første omgang bedt om en undersøgelse af konsekvenserne af kontanthjælpsloftet, og det ved jeg at beskæftigelsesministeren er gået med til, så det kan man jo sige er første skridt i den proces. Derudover kommer folk jo nu i arbejde, og jeg vil påstå, at i og med at folk kommer i arbejde – forhåbentlig også nogle svagt stillede forældre – er det med til at give også børnene et løft, fordi forældrenes indkomst stiger. Jeg ved godt, at regeringens tit fremfører argumentet om, at det skal kunne betale sig at arbejde, men jeg synes faktisk, det er et reelt argument.

Kl. 18.15

Med hensyn til de 400 mio. kr., som er blevet afsat, er det jo netop en del af aftalen, at kommunerne skal være med til at finansiere projekterne, netop i et forsøg på at integrere dem i kommunernes budgetter, så det er noget, der kan fortsætte i fremtiden. Det er selvfølgelig også en af tankerne bag aftalen, at kommunerne skal høre erfaringer fra de projekter, som bliver iværksat, og bruge dem, når de skal se på, hvordan de kan gøre det bedre i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg må indrømme, at det gibbede en smule i mig under ordførertalen, da ordføreren kom med et

krav om, at indvandrerfamilier skal have pligt til at tale dansk i hjemmet. Hvis vi skal begynde at snakke forskellighed og ret til forskellighed, har ordføreren så et bud på, hvordan det krav skal kunne overholdes i dagens Danmark?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er selvfølgelig ikke noget, vi kan lovgive om, men det, jeg sådan set ønskede at påpege i min ordførertale, var, at jeg synes, det er vigtigt at understrege, at forældreansvaret generelt er meget relevant.

Jeg synes også, det må stå meget klart, at sproget er en vigtig del af fundamentet for ethvert fællesskab, og derfor mener jeg, det er meget, meget logisk, at hvis man f.eks. vokser op i et hjem, hvor man op gennem opvæksten taler tyrkisk med sine forældre, føler man selvfølgelig et naturligt fællesskab med det sprog og dermed med den kultur, forældrene er kommet fra. Men jeg vil mene, det er et problem i forbindelse med integrationen, for hvis man fra barnsben får et forhold til det danske sprog og taler det, er der større chance for, at man føler et naturligt fællesskab med det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

O.k., jeg kan forstå på ordføreren, at det faktisk var en fortalelse fra talerstolen. Der kommer ikke et lovforslag om pligt til, at indvandrerfamilier skal tale dansk i hjemmet, og at det simpelt hen forbydes dem at tale deres eget sprog, så jeg forstår, at der er grænser for, hvor meget Dansk Folkeparti vil stramme.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nej, der var ikke tale om en fortalelse. Men som sagt synes jeg bare, det er vigtigt, at man som politiker godt må sige, hvad man mener, der er godt og rigtigt, også for integrationen.

Det kan vel være sådan, at bl.a. udsatte børn måske føler sig uden for et fællesskab. De vokser måske op i et område, hvor der er mange fremmedsprogede børn, det er da et problem, og jeg mener faktisk, mange integrationsproblemer kunne løses, ved at man simpelt hen talte dansk i hjemmet. Derfor synes jeg også, det er ganske rimeligt, at jeg fra Folketingets talerstol opfordrer indvandrerforældre til at gøre det, så det var ingen fortalelse. Men jeg mener ikke, jeg sagde, at der ville komme et lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg synes, udtalelserne modereres lidt. Der er jo stor forskel på at sige, at man vil opfordre nogle til at gøre noget, eller at man vil sige det, man selv synes, som ordføreren gjorde i sin ordførertale, nemlig at der skal være pligt til at tale dansk i hjemmene. Synes ordføreren ikke, det vil være en meget høj pris at betale for den personlige frihed, hvis der skal være pligt til at tale dansk i alle danske hjem?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Hvis man som forældre gerne vil have, at ens børn bliver en del af samfundet; hvis man regner med, at børnene skal vokse op og selv få børn i samfundet; hvis man vil det bedste for børnene, og hvis man kan forstå, at sproget er en vigtig indgangsvinkel til et fællesskab – ja, så mener jeg altså, det er en pligt for forældrene at tale dansk til deres børn i hjemmet.

Men det er jo ikke ensbetydende med, at jeg vil fremsætte et lovforslag, der gør det til en pligt. Det er bare min personlige holdning, at det ville være godt for integrationen og godt for børnene, hvis de fra barnsben simpelt hen talte dansk med deres forældre og deres familie. Det tror jeg ville være et kvantespring, og jeg har i øvrigt fået at vide af en SF'er, at et kvantespring også kan være et spring fremad.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg er ret sikker på, at i den landsdel, jeg kommer fra, nemlig Sønderjylland, er en del af det tyske mindretal glade for, at man ikke skal blande sig i, hvilket sprog de taler inden for hjemmets fire vægge.

Kl. 18.20

Jeg vil godt vende tilbage til kontanthjælpsloftet. Det blev nævnt, at der siden 2001 er givet 800 mio. kr. mindre om året til daginstitutionsområdet, og samtidig siger ordføreren, at nu vil der blive taget nogle initiativer, som bliver delvis finansieret af regeringen med Dansk Folkepartis støtte, og så skal kommunerne bidrage med resten. Har ordføreren fuldstændig overset, at der er en læk i budgettet for børneområdet på 800 mio. kr.? Hvad nu, hvis kommunerne rent faktisk ikke kan finde de penge? Så bliver projekterne måske ikke til noget?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu har vi jo i hvert fald i en vis udstrækning kommunalt selvstyre her i Danmark, og derfor må jeg sige, at jeg er overbevist om, at der er rigtig mange kommuner og rigtig mange kommunalpolitikere rundtomkring, som faktisk er indstillet på at gøre en indsats for udsatte børn. Derfor tror jeg også – ja, jeg er overbevist om – at der er nogle, der vil søge de puljer.

Med hensyn til det tyske mindretal tror jeg ikke ligefrem, man kan påstå, at der er et integrationsproblem med det tyske mindretal i Danmark. Det ville i hvert fald være en overdrivelse, og derfor er det jo en anden situation, der gør sig gældende her. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg synes, ordføreren sagde det meget flot: Vi har kommunalt selvstyre, i hvert fald i en vis udstrækning. Det er i hvert fald sandt, at det er i en vis udstrækning.

I kommunerne lægger man budgetterne, og man skal selv sørge for, at man over et helt år har penge nok til det, man gerne vil, og til at løse de opgaver, man skal løse. For nylig var der kommunevalg, men først da det lige var overstået, og politikerne havde sagt, hvad de gerne ville, og hvad man som borger kunne forvente, hvis man stemte på dem, fandt regeringen ud af, at nu skulle der spares over 2 mia. kr., og så havde vi hele balladen med tekststærkning. Det kommunale selvstyre er vist på retur.

Ordføreren siger, at der skal gennemføres nye projekter, og at kommunerne skal medfinansiere dem. Ordføreren siger også, at Dansk Folkeparti arbejder imod ulighed, men forstår ordføreren slet ikke, at det, Dansk Folkeparti gør, er at skabe ulighed? Når man lægger stemmer til denne regering, der år efter år hiver penge ud af børneområdet, skaber man ulighed. Er det ikke korrekt? Man får ikke mere lighed for færre penge.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg er grundlæggende uenig i det, den socialdemokratiske ordfører siger, og jeg synes i øvrigt, det ville klæde oppositionen og dem, som ikke har flertallet i dag, hvis de ville starte med at erkende, at i 1990'erne, da de havde magten, steg uligheden mere, end den gør i dag.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Nu synes jeg, vi er ved at bevæge os ud på et overdrev. I dag bliver børnefamilier sat på gaden, flere og flere familier har behov for julehjælp, og 30.500 børn lever i familier, som har mindre end kontanthjælpsloftet at leve af, så kom ikke her og sig, at der ikke er flere børn i Danmark, der lever ringere, end de gjorde i 1990'erne!

Men ikke nok med det: Deres kammerater har fået det meget bedre, og derfor sker der det, at når de mødes med andre børn i institutioner eller skoler, bliver de meget mere udsatte og meget mere sårbare, fordi de slet ikke kan følge med det i øvrigt meget stigende forbrugerræs, som resten af samfundet har del i.

Der er ulighed i Danmark. Der er fattige børn i Danmark, og selv om regeringen ikke kan lide det, og selv om den ikke rigtig kan finde ud af, om den synes, uligheden skaber dynamik eller noget andet, er der altså børn i dette land, der har fået det værre, og Dansk Folkeparti lægger stemmer til det år efter år, også selv om man går rundt og prædiker noget andet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu bliver der jo alene på satspuljen afsat, så vidt jeg lige husker, 2,7 mia. kr. over de næste 4 år. Det er Socialdemokraterne også med til, og så må Socialdemokraterne vel også anerkende, at der selvfølgelig bliver gjort en indsats for de udsatte grupper i samfundet.

Men jeg synes ærlig talt, at det ville klæde Socialdemokraterne, hvis de bare ville erkende, at i 1990'erne steg uligheden altså mere, end den gør i dag, og i øvrigt synes jeg ikke, det er rigtigt, at der ikke bliver gjort en indsats for udsatte grupper i samfundet. Jeg har ikke noget imod at indrømme, at der er udsatte grupper i samfundet – det har jeg ikke – men jeg vil ikke anerkende, at der ikke bliver gjort en indsats, og at man ikke kigger på problemet og prøver at løse problemet. Det mener jeg er ukorrekt.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt køre lidt videre i det spørgsmål, jeg også stillede til Venstres ordfører.

Vi ser, at flere og flere familier bliver sat ud af deres bolig, fordi de simpelt hen ikke har råd til at betale huslejen. Det er klart, at det er en meget, meget stor belastning for børnene, og jeg vil

godt høre, hvad Dansk Folkepartis svar til de børn er, og hvordan man vil hjælpe dem.

Er man enig med Venstres ordfører, der svarede, at de kan få en friplads til et eller anden fritidstilbud? Er det den måde, man vil hjælpe dem på, eller har man et andet bud? Vil man rent faktisk være med til at hjælpe de her børn, så de kan blive i deres boliger og blive sikret en tryk barndom, også i form af at de ved, at de ikke lige pludselig står uden tag over hovedet?

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes faktisk, det er trist, at der er børnefamilier, der bliver sat på gaden, men jeg synes også, at kommunerne har et ansvar her. De skal jo henvise til en passende bolig. De har også muligheden for at henvise til steder, hvor der er mulighed for, at firmaer kan komme ind og bygge nye boliger. Det vil jeg da stærkt opfordre til at kommunerne gør, absolut. Men jeg synes også bare, man må gøre sig klart, at kommunerne altså også har et ansvar i den her forbindelse.

Jeg har lige nævnt, at der jo bliver afsat midler til at gøre noget for udsatte grupper i det danske samfund. Det skal der også gøres, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil da godt bede om, at Dansk Folkepartis ordfører fortæller, hvilke indsatser der rent faktisk bliver gjort over for de her familier set i forhold til at bevare deres bolig. Der er intet i de tiltag, der ligger her, som på nogen måde kan hjælpe dem, tværtimod, man har indtil videre kun gjort forholdene værre for dem.

Så vil jeg godt høre, om man fra Dansk Folkepartis side mener, at en kommune, hvis den synes, det er synd for en familie, kan få lov til at sige: Vi synes, det er synd, at der er et kontanthjælpsloft; I skal sandelig have noget mere. Har kommunen ret til det? Det tror jeg der er mange familier der ville synes var interessant. Men jeg tror faktisk også, at der er mange af vores borgmestre, der ville synes, at det var ret interessant, hvis det var sådan, klaveret skulle spille.

Men hvad er der rent faktisk lavet af tiltag ud over de mange, der har forringet børnefamiliernes vilkår og dermed altså også børnenes vilkår, i form af at de mister deres bolig, står uden tag over hovedet og dermed er med til i den grad at cementere den skæve sociale arv i en negativ ret-

ning? Hvad har man gjort? Og hvad vil man gerne fra Dansk Folkepartis side gøre?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, som jeg har sagt før, at man skal passe på med at puste det her meget, meget stort op. Og så skal man selvfølgelig erkende, at alt heller ikke var perfekt, dengang man selv havde magten. Det var det jo ikke. Så havde man jo nok løst alle de her problemer, som der også var dengang. Sådan er det jo.

Jeg synes ærlig talt, at man må gøre sig klart, at hvis man bl.a. tager Københavns Kommune, så har kommunen jo et ansvar for at finde en bolig til de her familier. Det har kommunen et ansvar for. Så må den socialdemokratisk styrede kommune i København selvfølgelig leve op til sit ansvar og så gøre en indsats der.

Hvis Socialdemokraterne har en gylden løsning på det hele, så vi vil da godt være med til at lytte til den. Men jeg synes altså også, man må gøre opmærksom på, at vi jo ser mange af de her problemer i de store kommuner, og hvis man tager nogle af de største kommuner her i landet, så er det jo kommuner, som i mange år har været under bl.a. socialdemokratisk styre. Der er jo altså også et medansvar, og der kunne Socialdemokraterne passende tage kontakt med deres lokale folk derude og høre, hvad kommunen gør for at leve op til sit ansvar.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne spørge, om ordføreren mener, hvis der er tale om en engelsksproget mor eller far, at man også bør tale dansk i det hjem.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nej, det mener jeg som udgangspunkt ikke. Jeg synes ikke, det er nogen hemmelighed, at vi har et problem i forbindelse med at integrere bl.a. muslimske indvandrere og efterkommere. De kommer selvfølgelig fra en kultur, som er meget forskellig fra den danske kultur og fra andre kulturer, som er i Vesten, og derfor er der en forskel der. Det er der.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Mener ordføreren ikke, at det kan være et problem, hvis man de facto ikke kan tale dansk eller taler meget ubehjælpsomt dansk, og at det om-

talte måske så slet ikke var en klog strategi, men at det måske var en klog strategi at udvikle barnet tosproget, selv om det så tilfældigvis var tyrkisk, der var det andet sprog?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg har sagt det før, og jeg vil godt sige det igen: Jeg mener, at forældrene har et ansvar for at lære at tale dansk og dermed også et ansvar for at lære deres børn at tale dansk og give deres børn en god indgangsvinkel til det danske samfund.

Når vi taler om bl.a. muslimske indvandrere, så mener jeg, det er helt grundlæggende, for at de kan føle et fællesskab med det danske samfund, at der bliver talt dansk i hjemmet, og at forældrene gør sig umage med bl.a. at få børnene ind på en skole eller en daginstitution, hvor der er mange danske elever, sådan at de på den måde får en indgangsvinkel til det danske samfund. Det mener jeg er helt grundlæggende for, at vi kan få en vellykket integrationsproces.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Per Ørum Jørgensen.

Kl. 18.30

Per Ørum Jørgensen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi jo som bekendt ikke bange for at sige, at det går ufatteligt godt. Jeg vil næsten gå så langt som til at sige, at det går bedre end ufatteligt godt, og jeg vil egentlig også gerne takke ministeren for at have taget initiativ til denne redegørelse, som vi i Det Konservative Folkeparti kun kan bakke op om.

Redegørelsen sætter fokus på en lang række problemstillinger og understreger også, at regeringen er opmærksom på de udfordringer, som vedrører os alle, for at sikre familierne i Danmark de bedst mulige vilkår.

Det at være en del af en familie er jo et privilegium, der følger os fra vugge til grav, et udgangspunkt og en base, som er helt central og vital for det enkelte menneskes udvikling, perspektiv og dannelse. Det kan virke paradoksalt, at selv om udgangspunktet rummer tilfældighedernes præg, så bliver familien det naturlige, det nære, det trygge fællesskab for langt de fleste mennesker.

Familien er samfundets vigtigste kulturbærer. Det er det sted, vi får vore manerer, uanset om de er gode eller dårlige, hvor vi nysgerrige, vi-

debegærlige og legesyge får lov til at boltre os som børn. Det er det sted, hvor vi får en ansvarsfuld livsopgave med at præge og tage vare på vores børn, når vi bliver forældre. Det er det sted, hvor vi får mulighed for at viderebringe de gode og de dårlige erfaringer, som livet bringer, når vi bliver ældre.

Når man stiger op i helikopteren og kigger ned over vort samfund, så finder man ikke entydige svar på, hvad begrebet kernefamilie rummer. Man kan ikke længere tale om en traditionel familief orm som en formel, hvorfra lovgivningen skal tage sit udgangspunkt. For os Konservative er det væsentligt at tilrettelægge vores politik på en sådan måde, at der tages hensyn til de forskellige familiemønstre.

Familiepolitikken bør indrettes på en sådan måde, at der er gode rammer for alle, uanset om det er familien med far, mor og børn, den enlige forælder eller den sammenbragte familie.

Familiepolitikken bør indrettes på en sådan måde, at der er den rette balance og ansvarsfordeling imellem den enkelte familie og det offentlige.

Familiepolitikken bør indrettes på en sådan måde, at det altid er barnets tarv, der vejer tungest, uanset om vi taler pasningstilbud, undervisning, sociale ordninger, adoption, samværs- spørgsmål osv.

Familiepolitikken bør indrettes på en sådan måde, at der tages hensyn til, at den enkelte familie får mulighed for at skabe sammenhæng i hverdagen mellem arbejdsliv og familieliv.

Familiepolitikken bør indrettes på en sådan måde, at der tages hensyn til de svageste i samfundet, at de, der falder ved siden af i det lotterispil, som livet nu engang er, får redskaber og perspektiv til at skabe en tilværelse ud fra de drømme og visioner, som de rummer.

Den enkelte familie bør respekteres i en sådan grad, at man fra det offentliges side ikke udvander forældreansvaret. For os Konservative betyder det f.eks., at det skal have en konsekvens, hvis man som forældre kan leve op til forældreansvaret, men *ikke vil*. De forældre skal mærke en konsekvens. Det kan være i aftaler om at følge deres børn i skole, hvis børnene har for meget fravær, eller hvis børnene er ved at påbegynde en kriminel løbebane og forældrene ser passivt til.

Andre eksempler på, hvor forældreansvaret kan blive udvandet, er, hvis oppositionen får gennemført ønsket om, at det offentlige skal sørge for børnenes madpakker, i stedet for at det er

forældrene. Vi Konservative bidrager ikke til den glidebane, men mener derimod, at man politisk bør stimulere og fastholde forældrene på deres ansvar.

Udgangspunktet i den konservative familiepolitik vil altid være: Hvad tjener barnet bedst?

Vi har i årevis talt om at styrke fagligheden i folkeskolen, ikke for at straffe eleverne, men for at sikre, at alle uanset udgangspunkt får nøglen til de rette kompetencer og muligheder og på den baggrund kan sikre sig et perspektiv for fremtiden.

Vi mener endvidere, at barnets tarv må være det altoverskyggende princip i sager om f.eks. forældremyndighed og samvær, at man sikrer, at børnene ikke bliver gidsler i en rettighedskamp mellem kønnene, at hensynet til barnets hverdag og trivsel må veje tungest, når forældrene er splittede.

Kl. 18.35

Vi lever i en ofte hektisk hverdag, hvor det kan være svært for mange at få sammenhæng mellem familie- og arbejdsliv. Vi Konservative ønsker at sikre en solid ramme, så karriere og familieliv ikke bliver modsætninger, at familierne får valgmuligheder, gode ordninger i forbindelse med barsel og stærke pasningstilbud. Den fleksible barselorlov er et godt eksempel herpå, og vi ser med forventning frem til, at Familie- og Arbejdslivskommissionen kommer med flere konkrete bud på, hvordan vi også i fremtiden kan bidrage til, at hverdagen hænger sammen.

De fleste familier i Danmark har gode kår, men desværre er der familier, hvor hverdagen er ekstra svær. Sociale problemer af forskellig art betyder, at ikke alle børn får den bedste start på livet. Vi har en fælles forpligtelse til at drage omsorg for de udsatte børn. Vi har en fælles forpligtelse til at intensivere kampen mod den negative sociale arv.

Vi Konservative er stolte over, at vi er med i en regering, der i handling tager denne udfordring alvorligt. Der er allerede søsat adskillige initiativer fra regeringens side, som det har været nævnt flere gange i debatten, senest med aftalen om at hæve kvaliteten i pasningstilbudene, hvor der er sat særligt fokus på de udsatte børn og deres muligheder.

Vi har i dagspressen i dag kunnet se, at mange kommuner desværre ikke er sig deres ansvar bevidst, når børn er udsat for omsorgssvigt. Vi mener, at meget af svaret ligger i anbringelsesreformen, hvis primære formål er at sikre bedre og tidligere anbringelser uden for hjemmet for små

børn udsat for omsorgssvigt. Reformen vil også give mulighed for at anvende netværksanbringelse for større børn. Formålet er jo netop at sætte tidligt ind og hjælpe udsatte børn. Redskaberne er der, kommunerne må altså nu være modigere og i højere grad fokusere på barnets tarv.

Det virker helt forkert, at børn, der er ofre for f.eks. voldelige forældre, selv opsøger myndighederne for at få hjælp, og at der så ikke sker noget. Det er altså et svigt fra myndighedernes side og vil for barnet blot blive føjet til rækken af svigt. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt i et moderne Danmark.

Så vil jeg også gerne i relation til debatten her få aflivet den myte fra Socialdemokraternes side om, at vi har skåret kraftigt ned på pasningstilbuddene. Det passer ikke, tværtimod er der flere penge til det enkelte barn i vores pasningstilbud.

Nej, det, der er alvorligt, når det kommer dertil, er faktisk grønne afgifter og andre skatter, som netop rammer rigtig skævt i vores samfund, som rammer de svageste. Det var, hvad vi så under den tidligere regering, men vi har altså en ny linje i den her regering. Vi har sat skatten ned, og vi har et skattestop, og der er altså ingen grønne afgifter, der vender den tunge ende ned. De stiger ikke under den nuværende regering.

Så har kontanthjælpsloftet også været inde i den her debat i flere sammenhænge. Jeg mener, det er sådan – nu må man undskylde mig, hvis jeg husker forkert – at både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre deltager i forliget, der hedder »Flere i arbejde«, og også derfor har støttet kontanthjælpsloftet. Det virker ikke sådan i dag, men jeg mener faktisk, at det er sådan, det forholder sig.

Grundlæggende er vi meget positive over for de mange initiativer, som den her regering har skabt på familieområdet. Der er kommet ekstra fokus på det her område, og vi glæder os også over den debat, vi har her i dag.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Jeg har noteret fire, der ønsker korte bemærkninger, og den første er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er altså utroligt at skulle høre en ordfører stille sig op og sige, at det går ufatteligt godt, og først langt henne i talen kommer der så lidt om,

at der er nogle udsatte børn, man skal tage sig lidt af.

Kunne ordføreren slet ikke overveje, at man i stedet for at starte med at lave kontanthjælpsloft og andre nedskæringer, som gør, at nogle børn bliver udsatte, og så bagefter lave lidt lappeløsninger, så de kan få lov til at gå gratis til fodbold, skulle starte med at sikre, at de ikke fik så dårlig en økonomi, men tværtimod havde nogle ordentlige økonomiske rammer derhjemme, der gjorde, at de kunne leve et godt børneliv? Ville det ikke være bedre frem for at have en masse projekter?

Jeg kan godt se, at det kan man ikke bryste sig lige så meget af. Der er ikke lige så mange børn, man kan gå ud og klappe på hovedet, som hvis man laver nogle fine projekter. Men kunne ordføreren slet ikke overveje, om det måske var bedre for børnene, at de levede i en familie, der havde råd til at betale normale udgifter frem for at skulle hen at søge med hatten i hånden, om børnene kunne få lov til at gå gratis til fodbold – og så kan de samtidig blive udstillet lidt som nogle, der skal have noget særlig hjælp, og så kan der være nogle borgerlige, der så kan glæde sig lidt over, at de har gjort noget for nogle udsatte børn?

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen jeg er da sådan set enig i, og sådan ønsker vi det også fra konservativ side, at familierne skal have så stort et råderum som muligt, at man har en god hverdag og kan få hverdagen til også at hænge sammen økonomisk. Det er også derfor, vi har indført det her kontanthjælpsloft, nemlig for at det kan betale sig at få et arbejde og skabe sin tilværelse. Det er jo faktisk det, det handler om. Vi kan jo ikke bare sprede offentlige ydelser ud over det hele og så sige, at det nok skal gå alligevel. Det er da en form for ansvarlighed, at man giver folk et incitament til at arbejde.

Og så vil jeg gerne sige med hensyn til de udregninger, vi har hørt: Det holder altså ikke med et rådighedsbeløb på omkring 3.000 kr. Jeg har set et eksempel, hvor en familie med to børn altså har et rådighedsbeløb på omkring 11.000 kr., men der er måske nogle omkostninger, som vi ikke har hørt om fra fru Line Barfods side. Det kunne da være interessant at høre, hvad det var for nogle omkostninger.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu er det konkrete eksempel med familien, der havde 3.000 kr., jo en familie af kød og blod, som har været inde over i Arbejdsmarkedsudvalget, og der kan ordføreren jo så se nærmere på, hvordan deres budget hænger sammen. Ordføreren kan også gå ind på hjemmesiden om loftsramte eksperter og læse beretninger fra nogle af dem, der er blevet ramt af kontanthjælpsloftet.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at man kan blive ved med at fremføre den myte, at det ikke skulle kunne betale sig at arbejde. Hvis man rent faktisk får tilbudt et arbejde og er i stand til at arbejde og ikke tager det, så mister man kontanthjælpen. Men en meget, meget stor del af dem, der er på kontanthjælp, kan ikke arbejde. De har været udsat for en arbejdsskade, er psykisk syge eller på andre måder ikke i stand til at påtage sig et arbejde. Alligevel bliver de ramt af kontanthjælpsloftet, og kontanthjælpsloftet rammer deres børn.

Det er her, jeg spørger, om det slet ikke var en mulighed for den konservative ordfører, at det ville være bedre for de børn, at deres forældre havde penge nok til at betale de daglige fornødenheder, og at det kunne hænge sammen, frem for at der først skal skæres så meget, at de ikke har råd til det mest basale og derefter kan gå hen med hatten i hånden og søge om at komme gratis til fodbold.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg har stor respekt for fru Line Barfods medfølelse i den her sag. Jeg vil bare sige, at når man tager én familie og sætter det her billede op med 3.000 kr. om måneden som rådighedsbeløb, så må vi altså også forlange, at man uddyber det lidt nærmere. For hvis du tager en gennemsnitlig familie med to børn, hvor begge forældre er på kontanthjælp, så har man altså et rådighedsbeløb på omkring 11.000 kr., oven i købet når man har betalt vand, varme, el, ATP, a-kasse osv., altså de faste omkostninger.

Men der kan være nogle andre omkostninger, som jeg ikke har hørt om, og derfor vil jeg godt stille mig lidt tvivlende over for, at det eksempel er det rigtige i hvert fald som gennemsnit for den gruppe, som fru Line Barfod nævner.

Så vil jeg også godt sige noget andet, med hensyn til at det skal kunne betale sig at arbejde. Et eller andet sted synes jeg faktisk, det er rimeligt for kassedamen i Netto, at der er forskel på

at gå derhjemme og så passe sit arbejde dag efter dag. Jeg mener faktisk, der skal være incitamenter til, at det kan betale sig at arbejde, og det står vi helt fast på.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak. Jeg skal sige til ordføreren, at man ikke tiltaler hinanden med »du« herinde.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Jeg kunne tænke mig at spørge lidt ind til forældresansvaret, som De Konservative ikke vil udvande. De Konservative siger, man måske endda gerne vil straffe forældrene, hvis børnene ikke opfører sig ordentligt. Nu tror jeg sådan set ikke selv, at det vil være en model, der vil virke særlig godt ude i familierne. Jeg tror ikke så meget på straf, som jeg tror på støtte og omsorg, men det er selvfølgelig også derfor, jeg ikke er konservativ.

Hvad angår den økonomidebat, som ordføreren forsøger at rejse igen, synes jeg egentlig, det er helt utroligt, at vi skal blive ved med at tage præcis de samme debatter, men jeg vil bare foreslå, vi måske får lagt tallene på bordet, får lavet nogle udvalgs spørgsmål, for de her tal er jo ikke nogle, man kan rende fra. Man kan jo ikke komme med statistikker og sige: Jamen der er faktisk mange flere penge, og vi har slet ikke skåret ned.

En helt anden ting, man også burde have taget ind i sine overvejelser, er, hvordan de har reageret ude i kommunerne. Er ordføreren ikke klar over, at man ude i kommunerne i de sidste mange år har forsøgt at kompensere for, at man ikke har måttet bruge så mange penge på børneområdet, ved at fjerne alle mulige andre ting? Det kan så være, at ordføreren mener, at de var overflødige, men der er ikke længere ting at fjerne ude i kommunerne, og derfor er det direkte på børneområdet, at nedskæringerne finder sted.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der er åbenbart meget stor forskel på, hvordan vi og Socialdemokraterne ser samfundet. Jeg kan sige om de tal, som jeg nævnte, at det faktisk er den tidligere familieminister, der i forbindelse med et § 20-spørgsmål her i Folketinget har offentliggjort dem. De er frit tilgængelige på Folketingets hjemmeside, så det skulle jo borge

for, at det er de rigtige tal, og det er Danmarks Statistik, der står bag.

Så kommer det med at straffe børnene: Vil vi virkelig altid straffe børnene? Nej, vi vil faktisk gerne gøre forældrene en tjeneste, så de ikke gør deres børn en bjørnetjeneste. Vi er i gang med at arbejde med et forslag nu, hvor vi sætter en masse redskaber til rådighed for forældrene, så man ligesom understøtter forældreansvaret. Det er simple ting, som at man tager ansvar for at hjælpe sine børn med at læse lektier, følge dem i skole, hvis de pjækker for meget osv. Den gruppe, som man fra myndighedernes side skønner godt kan leve op til deres forældreansvar, men som ikke gør det, er lige præcis den gruppe, til hvem vi går ind og siger: Jamen så har det en konsekvens.

Tidligere var det jo sådan, at det bare sejlede: Skidt med en aftale, vi laver bare en ny. Det kommer man ingen vegne med.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Ordføreren spurgte tidligere mig, da jeg selv var på talerstolen, om økonomien og nævnte, at en plads, der tidligere havde kostet 13.900 kr., nu kostede 15.200 kr., altså en stigning på 1.300 kr.

Kan ordføreren ikke bekræfte, at den generelle prisudvikling i samfundet i samme periode, som de her tal er taget ud fra, har været 6 pct.? Hvis man måler pærer op mod bananer, så er det klart, at man kan få det til at give, hvad man vil. Men hvis man som kommune skal betale den løn, pædagogerne nu engang skal have, og skal betale for, hvad det koster at drive institutioner, så kan man jo altså ikke komme med pærer, når staten gerne beder om æbler. Derfor må man betale med kroner og øre, og dem er der bare blevet færre af. Hvorfor er det så svært at forstå?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

I de tal, der ligger her fra Danmarks Statistik, er der taget højde for de ting. Derfor er det altså ganske korrekt, hvad vi siger her. Men jeg kan da blive virkelig foruroliget, når jeg hører Socialdemokratiet i dag. Først siger man 1 mia. kr. om året, så siger man 800 mio. kr. om året, og så angriber man et kontanthjælpsloft, man selv har været med til at stemme for, og som er en del af en aftale, man har indgået.

Jeg synes faktisk, at det er ved at være problematisk og i hvert fald ganske svært at finde ud

af, hvad det er, Socialdemokraterne vil, men det kunne være sjovt at høre fra Socialdemokraternes side, om f.eks. boligejerne skal beskattes hårdere, hvis man får mulighed for at komme til magten. Det er vi så nogle der håber på at man ikke gør, men hvad hvis nu det sker? Og hvad med de grønne afgifter? Vil man opnå, at de tordner opad igen?

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Ja, jeg tror ikke, det er så almindeligt, at ordføreren fra talerstolen stiller spørgsmål til os, der sidder.

Jeg fik i dag en kulturkanon ind på mit skrivebord, det var sådan en lidt uofficiel ting, tror jeg, der er kommet fra Berlingske Tidende. Jeg synes, jeg kan høre på De Konservatives ordfører, at man er parat til at indføre en familiekanon. Hvis ikke man ligesom opfylder nogle bestemte kriterier, hvis ikke man opfører sig på en bestemt måde i det her samfund, så vil sagsbehandlerne ude i kommunerne komme efter familierne, og så skal der sandelig straffes.

Ordføreren starter sit indlæg med at sige: Familierne skal have de bedst mulige vilkår. Er det at forbedre vilkårene for familierne at omlægge børnefamilieydelsen for de 15-17-årige, så den kun udbetales for unge, der er i gang med en uddannelse?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det lyder ganske flot: en familiekanon. Ja, hvorfor ikke? Det kunne da måske være ganske interessant. Vi har bare ikke rigtig tid lige nu, for vi har altså rigtig mange initiativer, vi er ved at iværksætte til glæde og gavn for børnefamilierne i Danmark, men det kan vi da måske se på senere.

Kl. 18.50

Med hensyn til det med at straffe børnene: Straffer vi børnene, hvis vi hjælper dem til at få et reelt, godt uddannelsesforløb? Hvis vi hjælper dem på rette spor? Hvis vi, hvad angår børn, som har meget fravær, som ikke deltager i undervisningen, går ind og laver en aftale med forældrene og siger: Vil I ikke godt være søde at følge jeres børn i skole, når nu vi ved, at de har et konkret problem, nemlig at de ikke kommer til undervisningslokalet, men løber rundt i byen?

Er det at straffe børnene? Nej, det er det nemlig ikke. Det er det helt modsatte. Det er nemlig at varetage barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det er da muligt, at De Konservatives ordfører synes, det er at varetage børnenes tarv at straffe familierne økonomisk. Vi er mange, der er meget usikre på, om det nu også er den rigtige fremgangsmåde.

Der findes, så vidt vi ved, ikke nogen dokumentation for, at straf og andre tvangsforanstaltninger overhovedet virker motiverende på at få familierne til at ændre adfærd. Det kan være, ordføreren kan oplyse mig om, om ordføreren er bekendt med, at der findes en videnskabelig, holdbar dokumentation for, at det skulle være tilfældet.

Igen vil jeg gerne høre, om ordføreren virkeligt mener, at det er at yde familierne de bedst mulige vilkår at fjerne børnechecken fra familier, der ikke magter den store opgave, det er at opdagte børnene.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Om det er holdbart at straffe børn? Om der er internationale undersøgelser? Det har vi ikke konkret set. Der er selvfølgelig nogle undersøgelser, men vi har ikke prøvet det før i Danmark, i samme grad som da den her regering kom til, for man havde en socialdemokratisk-radikal regering, som bare lod tingene sejle.

Her taler vi altså om en gruppe forældre, hvor man fra myndighedernes side skønner, at de godt kan leve op til deres forældreansvar, men som ikke vil leve op til deres forældreansvar. Det er en ganske lille gruppe. Skal det så ikke have en konsekvens, hvis ikke de overholder den aftale, og de oven i købet får tilbudt nogle programmer, som alle her, forventer jeg egentlig, mener er gode programmer til at løfte den opgave?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Ordføreren lagde i sin ordførertale ud med at sige, at det går ufattelig godt, ja næsten mere end ufattelig godt.

Betyder det, at ordføreren mener, at folk fra Børns Vilkår bare er nogle sludremikler og bare ikke har fundet ud af, hvor godt det går, når de i dag siger, at de er utrolig betænkelige ved, at de

ser flere børn, som ikke får hjælp på det rigtige tidspunkt, hvilket betyder, at de faktisk kommer derud, hvor de kommer i reel mistrivsel?

Eller når Dansk Socialrådgiverforening siger, at der er mange socialforvaltninger, hvor de enkelte sagsbehandlere har så mange sager, at de faktisk ikke har en jordisk chance for at følge sagerne så tæt, som det er nødvendigt for at lave det gode familiearbejde, er det også bare en fagforening, som ikke har fattet, hvor godt det går? Er de folk bare nogle sludremikler?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg håber, fru Lise von Seelen en anden gang vil høre efter, hvad jeg siger i mine ordførertaler, for jeg var faktisk inde på de her ting, at der altså er nogle svigt i øjeblikket, som vi fra konservativ side tager meget, meget alvorligt, netop hvor børn, hvor der er mistanke om svigt i hjemmet, selv henvender sig til kommunen i forskellige sager, og som ikke får hjælp.

Det kan vi selvfølgelig ikke være tilfredse med fra konservativ side, uanset om det er socialdemokratisk eller borgerligt ledede kommuner. Det er simpelt hen for dårligt, og der må vi altså indskærpe over for kommunerne, nu hvor de med anbringelsesreformen har redskaberne, at de får det her på plads. Det kan vi da selvfølgelig ikke være tjent med.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Når ordføreren siger, at nu må kommunerne altså tage ansvar og gøre sig deres ansvar bevidst, så lyder det jo, som om der er nogle kommuner derude i det ganske land, som ikke passer deres arbejde, eller nogle kommunalpolitikere, som ikke passer på det, de er sat til at tage vare på.

KL 18.55

Vi kunne godt være nysgerrige med hensyn til tendensen til, at der er flere børn, der har brug for hjælp, og det ser ud til, at de har brug for mere hjælp, og vi vil egentlig gerne have mere viden om hvordan og hvorledes. Man kunne forstå, at der er en stigende tilbøjelighed her, og vi vil gerne have en undersøgelse af det, en fokusering på det.

Jeg forstår, at Det Konservative Folkeparti også er optaget af det. Vil De Konservative være med til, at vi laver sådan en undersøgelse, så vi kan blive klogere på det her, så vi kan få truffet nogle bedre beslutninger, og så kommunalpoliti-

kerne også har et bedre grundlag at træffe beslutninger på?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk, situationens alvor i hvert fald gør, at det bør være helt rimeligt, at De Konservative tager en snak med socialministeren om de her forhold, for vi vil altså ikke finde os i, at det finder sted, at børn, der måske har været seksuelt misbrudt og/eller udsat for vold, går ned til kommunen, og 2 måneder efter er der ingenting sket.

Det vil vi altså ikke være med til, og det er vi klar til at tage en snak med socialministeren om.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg glædede mig i hvert fald over det, der blev sagt fra den konservative ordførers side, at barnets tarv altid må veje tungest. Det er jeg meget enig i, og det synes jeg er en meget god indfaldsvinkel til den her debat.

Så vil jeg godt spørge, om det også betyder, at man fra konservativ side vil støtte de anbefalinger, som nu gentagne gange er kommet fra FN's Børnekomité, om at sikre barnet retten til at kunne klage, retten til selv at kunne få lov til at klage. Betyder det, at man vil støtte den opfordring, der ligger fra FN's Børnekomité, til, at der bliver oprettet et egentligt klageorgan, underforstået, som det også er foreslået derfra, en særlig status under Ombudsmanden?

Er det sådan, at man fra konservativ side vil sige, ja, det vil vi godt, for nu har vi altså konstateret, at det er barnets tarv, der vejer tungest? Eller hvordan skal jeg forstå det?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen jeg synes ikke, at det er så enkelt, som fru Lissa Mathiasen gør det til, at bare vi indfører det her, så er den hellige grav vel forvaret. Det er jeg faktisk ikke helt enig med fru Lissa Mathiasen i.

Jeg vil sige det på den måde, at vi jo har taget nogle initiativer, som gør, at der er bedre rådgivning omkring klagemuligheder. Det er jo ikke sådan, at vi lever i et land, hvor børnene ikke har klagemuligheder. Vi har altså egentlig et ganske godt system på det område. Det mener jeg faktisk er mere konstruktivt, end at vi har

børn, som måske kan risikere at blive presset af venner eller pårørende af forskellig art til at føre nogle sager.

Jeg mener, at vi faktisk har redskaberne til at imødekomme børns ønsker.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo egentlig interessant at høre. Hvorfor skulle man så fra FN's Børnekomité både i 2001 og nu her igen i oktober 2005 blive ved med at fastholde, at danske børn altså ikke har de rettigheder, som de bør have i kraft af den børnekonvention, som Danmark har skrevet under på i 1991? Nu har de to gange sagt det til os, og det, det altså drejer sig om, er at give et barn muligheden for at få partsstatus, dvs. retten til selv at kunne klage.

Hvis der skal være logik i det, der blev sagt før fra hr. Per Ørum Jørgensens side om, at barnet skal kunne gå til kommunen, nytter det jo ikke noget, hvis ikke barnet har retten til at klage. Derfor er det helt afgørende, at vi giver børnen den mulighed og også, at hvis en kommune rent faktisk gør noget forkert, har barnet mulighed for at kunne få rejst det problem, f.eks. via Ombudsmanden.

Det er såmænd bare det, og det er derfor, jeg spørger: Vil man nu være med til at leve op til, at barnet skal have det her, for det er jo soleklart, når Danmark har skrevet under på den her konvention.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg føler faktisk, at jeg har besvaret spørgsmålet, og jeg synes egentlig ikke, der er så meget yderligere at føje til de her ting andet end at fastslå, at det jo ikke er en bananrepublik, vi lever i. Der er altså i det system, vi har, masser af klagemuligheder, som tilgodeser børnene i det her tilfælde. Jeg frygter altså, at hvis vi får en børneombudsmand, vil vi få nogle situationer, hvor børnene måske bliver presset til at klage over nogle ting, som måske ikke er hensigtsmæssige, og derfor mener jeg, at det måske ikke er den helt rigtige vej at gå.

Kl. 19.00

Første næstformand (Svend Auken):

Den sidste er hr. Martin Henriksen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre Det Konservative Folkepartis holdning: Mener Det Konservative Folkeparti som udgangspunkt, at hvis man har en tryk og stabil kernefamilie, så er det det bedste udgangspunkt for barnet?

Jeg siger det, fordi ordføreren var inde på andre familieformer osv. Jeg kunne aldrig finde på at påstå, at en enlig forælder ikke tog sig godt af sit barn, elskede sit barn og drog omsorg for sit barn, men jeg mener godt, at man kan påstå, at det ene udgangspunkt nødvendigvis er bedre end det andet.

Mener Det Konservative Folkeparti, at kernefamilien er det bedste udgangspunkt for et barns videre færden ude i samfundet?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu kan det jo godt være, at vi Konservative efterhånden er ved at være lidt mere moderne end Dansk Folkeparti, også når det gælder vores familiepolitik.

Jeg mener, at det er ganske fornuftigt at kigge på, hvordan samfundet reelt ser ud, hvordan familiemønstrene ændrer sig, og så sige: I dag kan man jo ikke sige, at der ubetinget skal være en far og mor og to børn, som lever op til nogle forskellige normer, og at forældrene er bedre end f.eks. en enlig mor eller et sammenbragt par med dele børn.

Jeg mener, det er at gå for vidt at sige, at en form skulle være mere rigtig end en anden. Man kan egentlig bare kigge ud i samfundet og se, at sådan er virkeligheden jo ikke.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg tolker det som et nej.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at spørge: Den her parrådgivningsordning, som blev iværksat for få måneder siden, det var Dansk Folkeparti og regeringen, som iværksatte den som et forsøg i 12 kommuner, vil Det Konservative Folkeparti i hvert fald på sigt være med til at gøre den landsdækkende og permanent, ikke mindst i betragtning af, at der faktisk er en stor interesse for den? Børnefamilier, folk, der lever i parforhold eller ægteskab med børn under 18 år, søger hen til det her tilbud, de vil gerne have det her tilbud. Det viser jo, at folk gerne vil give det en ekstra chance, men at de måske mangler nog-

le redskaber, og den her parrådgivning kan så give de redskaber.

Hvordan er Det Konservative Folkeparti indstillet over for tanken om i hvert fald på sigt at gøre den her ordning landsdækkende og permanent?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er Dansk Folkepartis ordfører jo meget hurtig til at konkludere, men jeg mener faktisk, at Dansk Folkepartis ordfører gav svaret på spørgsmålet tidligere, nemlig at man vel ikke kan sige, at en kernefamilie, som Dansk Folkeparti kalder far og mor og to børn, er bedre forældre end den enlige mor med et barn. Det svar kom jo egentlig fra Dansk Folkeparti, og det vil jeg da gerne kvittere for.

Om vi vil være med til at kigge på ordningen? Det er jo klart, at vi lever i et samfund, hvor vi må sige, at der er nogle problemer på det her område, hvor der er behov for rådgivning, og vi er sådan set åbne over for at kigge nærmere på de ting.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og det er fru Lone Dybkjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt starte med tre sådan lidt rosede bemærkninger til ministeren, hvis han er til sinds at høre efter, for ellers er det måske lidt absurd. Jeg accepterer gerne, at han hellere vil tale med sin partifælle, men så er der jo i hvert fald ingen grund til rosede bemærkninger.

Regeringen skal i hvert fald ikke have utak for, at den er kommet med en familiepolitisk redegørelse. Det er altså godt at få diskuteret de familiepolitiske rammer, sammenhængene mellem familie og arbejdsliv, og det er også udmærket, at regeringen kommer med de rent faktuelle oplysninger i en lang række sammenhænge, som jo altså også viser, at familien nu engang ikke er helt, som familien engang var, men en mere broget forsamling, og det er jeg glad for at regeringen også har taget udgangspunkt i.

Jeg synes, det er forståeligt, at regeringen opremser alle sine gode gerninger, det vil mange regeringer nok gøre. Så godt nok med det.

Jeg synes også, det er udmærket, at man har nedsat en Familie- og Arbejdslivskommission, for vi, der har arbejdet med de spørgsmål i man-

ge år, har jo længe ønsket, at der blev diskuteret nogle større sammenhænge i det. Jeg skal så komme tilbage til nogle af de kritiske bemærkninger, jeg har til det.

Jeg synes også, det er fint, at man nu snart har et færdiggjort arbejde omkring skilsmisse, forældremyndighed og alt det der. Det har længe været vores opfattelse, at man trængte til en modernisering her, og jeg er enig med den ordfører – jeg kan ikke huske, om det var hr. Martin Henriksen, det tror jeg faktisk det var – der sagde, at faren ofte er ladet meget i stikken i de her sammenhænge, og at der kan være grund til at se, om der ikke er brug for, at vi kan gøre tingene på en anden måde.

Kl. 19.05

Det, jeg så vil sige, som man kan opfatte som en håbe fuld eller kritisk bemærkning, er, at jeg håber, at regeringen også vil sådan smålæse, hvad kommissionen når frem til, og ikke bare i løbet af to timer konkludere, at nu vil man tage en lille del ud, men at man faktisk er villig til at få hele de der to kommissioner diskuteret på en ordentlig måde. Ellers synes jeg også, at det må være ret surt at sidde og arbejde i sådan en kommission, selv om jeg gerne indrømmer, at Velfærdskommissionen er temmelig optimistisk på den måde, at de siger, at det sådan set er ligegyldigt, hvad politikerne gør, for det bliver gennemført alligevel. Det er jo selvfølgelig også en holdning til tingene.

Lige en indledende bemærkning om alt det her med familien: Altså, jeg synes, det bliver meget idyllisk i dag. Det er minsandten, som om der overhovedet ikke er nogen problemer i familien, altså i den såkaldte brede normalfamilie, og så enkle er tingene jo ikke.

Hvis man skal tage børnene som udgangspunkt, så må man jo sige, at de sådan set ikke vælger deres familie. De fødes ind i en familie, og det kan være en god familie, det kan være en dårlig familie, det kan være en besværlig familie, og hvad ved jeg, og netop fordi det er et fuldstændigt lotteri, hvad det er for en familie, man fødes ind i, har man jo også med hele velfærdstankegangen, som jeg tror vi alle sammen står bag, også sagt, at familien i sig selv ikke er nok. Det skal altså også være muligt at skabe sig nogle rammer, selv om man måske er på kant med sin familie, eller der har været andre ting. Så jeg synes, man skal lade være med at være alt for idyllisk. Jeg synes, at hvis man sådan snakker lidt med folk rundt omkring i landet, så er idyllen i hvert fald ikke altid så stor.

Det, som jeg gerne vil kritisere regeringen for, er, at jeg synes, det kun er de 70-80 pct. af familierne, som regeringen faktisk tager sig af. Man omtaler ikke de svageste familier – jeg ved godt, at man snakker om nogle udsatte familier, men det er så i regeringens optik ofte nogle helt specielle familiegrupper – men der er nogle svage familier; der er nogle fattige familier; der er familier med syge børn, som man ikke nævner; der er altså også børn med syge forældre, som kan være i en meget vanskelig situation; der er familier med handicappede børn, som har brug for støtte; der er også børn med handicappede forældre, som har brug for støtte; der er familier med kronisk syge forældre eller børn.

Det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer dem, for det er faktisk også der, at der er behov for en stor samfundsindsats, hvis de familier skal komme af sted på en nogenlunde ordentlig måde. Derfor er det ærgerligt, at regeringen ikke har dem med, og jeg kan faktisk overhovedet ikke finde de ord, jeg nævnte her. Jeg indrømmer gerne, at ordene udsatte familier er der, men det her er jo ikke sådan udsatte familier. Det er bare familier, der er ramt af nogle måske lidt ulykkelige omstændigheder og derfor har meget brug for, at samfundet kan gå ind og støtte dem på forskellige leder og kanter.

Derfor er vi jo heller ikke enige i den måde, som regeringen prioriterer på. Jeg har noteret, at regeringen har afsat 100 mio. kr. i de næste 4 år på finansloven. Vi ved ikke noget om de 2 mia. kr., men det er faktisk V og K, der har sagt, at det gik de til valg på, og vi kan jo håbe på, at de kan finde et flertal. Strengt taget må man vel stadig anse Dansk Folkeparti for at være et selvstændigt parti, og mig bekendt har de altså kun taget stilling til én finanslov ad gangen, sådan har jeg forstået deres politik. Samtidig har regeringen altså garanteret 0,5 mia. kr. til nedsættelse af taksterne, og der synes vi, at de penge kunne være bedre anvendt.

Hvad angår kommissionen, og det er så min kritiske bemærkning til den, synes vi, at den er meget begrænset, kommissoriet er faktisk meget begrænset. Den kan godt få lov at beskæftige sig med noget omkring det fleksible samfund og den slags, men kommissionens forslag skal give øget fleksibilitet og mulighed for individuelle løsninger, og de må ikke være i strid med målsætningen om at øge arbejdsudbuddet, og beskæftigelsen må samlet set ikke medføre offentlige merudgifter. Så skal den også foretage en vurdering af sine forslag og fortælle, hvad kon-

sekvenserne af forslagene er for finanserne, og hvad ved jeg.

Kl. 19.10

Jeg synes, det er en meget stor begrænsning. Jeg indrømmer gerne, at når det drejer sig om kommissioner, kan vi jo håbe på mirakler, men jeg hører måske ikke til dem, der håber på mange mirakler for de familier, der ikke er på den grønne gren, når det er regeringen, der er på banen. Men jeg er ked af, at denne Familie- og Arbejdskommission ikke har taget fat i nogen af alle de problemer, jeg har nævnt, for der skal også tages hensyn til de familier. Det er ikke bare de brede normalfamilier, vi skal tage os af, det er alle familier og alle mennesker i samfundet, vi skal tage os af.

Så vil jeg sige, at når vi er meget kritiske over for regeringen, er det jo, fordi vi synes, regeringen siger et og gør noget andet. Regeringen taler meget om sammenhængskraft, og det er jo også rigtigt, men personlig synes jeg, begrebet fællesskab må være målet – altså det, at man har noget tilfælles, er fælles om noget. Det er det, jeg tror skaber sammenhængskraft, og så kan det altså ikke nytte noget, at man kommer med alle mulige tiltag, der gør, at man ikke kan skabe fællesskab.

Når vi er imod den måde, regeringen f.eks. går ind for med hensyn til madordninger, er det jo, fordi regeringen ikke har villet tage nogen sociale hensyn. Vi forstår ikke, at de madordninger ikke kan kombineres med dem, der er i forvejen til lavere betaling, fordi forældrene ikke har en høj indtægt, altså i forbindelse med fripladsgrænser og den graduering, der findes her. Regeringen har bare sagt: Nej, det skal være fuldstændig individuelt. Men hvis det skal være sådan, kommer der jo ikke det fællesskab, som jeg tror vil være meget vigtigt, hvis man rent faktisk vil forbedre fritidstilbuddene.

Hvis man vil gøre en mere sundhedsorienteret indsats, og hvis man også vil gøre en mere idrætsorienteret indsats, er det meget vigtigt, at det er noget, børnene er fælles om, og så kan det ikke nytte noget, at børnene kommer med nogle mere eller mindre gode madpakker. Uanset hvor dygtige forældrene er, er det altså svært for en eller anden madpakke, som i bedste fald er smurt tidligt om morgenen, at konkurrere med mad, der er fremstillet på det tidspunkt, hvor man skal spise den.

Jeg er ærgerlig over, at regeringen er så rigid på de felter, for jeg synes, at netop her havde der været mulighed for at skabe et sammenhold,

som man ellers ikke finder, og det gælder sådan set for en lang række af de tiltag, som regeringen gør. Der tages hensyn til de mest velbærgede familier. Det er rigtigt, at taksterne nedsættes, men hvis der sker nogle besparelser på nogle daginstitutioner, er de forældre sådan set ligeglade, for så kan de bare etablere nogle velhaverbørnehaver.

Hvad er realiteterne i de daginstitutioner, som man nu har pålagt en masse opgaver med læreplaner og alt muligt andet? Lad mig tage et meget konkret eksempel fra det sted, jeg kommer. Her er der et opslag, hvor man spørger forældrene, om de har mulighed for at komme med noget papir, for børneinstitutionerne har ikke noget papir, når de små børn skal tegne. Det er realiteterne for en lang række børnehaver, og så kan det altså ikke nytte noget, at man skærer ned og ikke giver dem nogle muligheder for at lave de mest basale ting.

Hvis der skal rettes op på daginstitutionerne, og hvis der skal rettes op på de tilbud, daginstitutionerne skal give, så de kan leve op til alle de ting, der står om bedre sundhed, fritidsinteresser, besøg i det fri, udflugter og al den slags, kommer man altså ikke uden om, at det kræver øgede bevillinger og muligvis også øget mandskab. Det er sådan i daginstitutionerne i dag, at de, der arbejder i dem, er utrolig pressede, bl.a. med alle de der opgaver, de har fået, og i det hele taget fordi der stilles de store krav til dem. Det er ikke muligt for dem bare at udvide med alle de ideelle tiltag, som regeringen nævner. Daginstitutionerne har meget ofte skåret kolonierne væk, fordi der ikke er tid til dem. Det er noget, pædagogerne skal gøre frivilligt, og det kan vel ikke være meningen, at de skal det. Det må vel være en del af deres arbejde – eller mener regeringen, at alt det, der står her, er noget, som pædagogerne skal gøre for egen regning? Det synes jeg faktisk ikke vil være rimeligt.

Regeringen benægter, at der er kommet mere ulighed i samfundet. Men jeg mener, at de tiltag, regeringen har gjort med hensyn til skattestop, de høje friværdier og indførelse af starthjælp osv., er med til at skabe øget ulighed og også en relativt større ulighed, end vi har set før, og derfor er jeg ærgerlig over, at man – når man nu snakker om familiernes forhold – i det mindste ikke har gjort noget mere for de svagere familier. Jeg vil godt spørge ministeren, hvad han egentlig har tænkt sig at gøre for nogle af de udsatte familier med kronisk syge medlemmer, handi-

cappede børn og syge og eventuelt handicappede forældre.

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Man får næsten ondt af ordføreren, så jeg skal nok lade være med at være alt for grov i mine spørgsmål, og jeg synes faktisk også, fru Lone Dybkjær fortjener ros for at forholde sig reelt til redegørelsen i sin ordførertale. Det har vi måske manglet lidt fra oppositionens side her i aften.

Men jeg vil godt vende tilbage til det punkt, hvor vandene virkelig skiller mellem Det Konservative Folkeparti og De Radikale, nemlig forældreansvar og læreplaner. Jeg mener ubetinget ikke, at børn ikke er særlig videbegærlige og ikke gerne vil dygtiggøre sig på nogle områder i en forholdsvis tidlig alder. Det betyder jo ikke, at man skal have matematik og alle den slags fag som 3- eller 4-årig, men jeg kunne godt tænke mig at høre fru Lone Dybkjærs holdning til, at vi reelt står med det problem, at næsten hver femte elev, der forlader folkeskolen, ikke er i stand til at læse og skrive ordentligt. Er det ikke klogt nok at tage fat på det problem?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne sige, at der er ingen som helst tvivl om, at det er nødvendigt med en indsats. Spørgsmålet er bare, hvordan den skal gøres, og hvilke metoder vi skal anvende. Vi har ikke sagt, at der ikke er et integrationsproblem, og vi har heller ikke sagt, at der ikke skal sættes ind, vi er bare ikke enige i den måde, regeringen gør det på. Vi er f.eks. ikke enige i, at børnechecken skal fjernes, fordi forældrene ikke kan magte deres børn. Der har alle dage været forældre, der ikke kunne magte deres børn, og jeg tror også, jeg kender nogle konservative, som ikke har kunnet magte deres egne børn, så jeg synes, det er en forkert måde at gribe tingene an på.

Angående kravene til pædagogerne tror vi faktisk, at netop fordi det er det, de er uddannet til, er det bedre at give pædagogerne mulighed for at gøre det, de tror er rigtigt, frem for at sende en stribe planer med dertil hørende kontrolforanstaltninger ned over dem. Jeg synes simpelt hen, det er forkert. Vi hører til dem, der mener, man skal slippe de offentlige løs, og vi tror på, at de mennesker, der er gået ind i den offentlige sektor, rent faktisk også er gået derind, fordi de ønsker at gøre et ordentligt stykke arbejde.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes måske, det er påfaldende, at man ikke tager de historiske kendsgerninger mere alvorligt, altså at rigtig mange unge mennesker faktisk ikke er i stand til at læse og skrive, når de er kommet igennem hele forløbet med både børnehaver og folkeskole. Men det er jo her, vandene skiller, og jeg har fuld respekt for, at der kan være forskellige holdninger til det.

Jeg vil gerne ind på noget andet, nemlig indsatsen over for de udsatte børn. Jeg håber da, at Det Radikale Venstre kan kvittere for, at vi i forbindelse med de 4 gange 100 mio. kr. for at hæve kvaliteten i pasningstilbuddene netop har sat ekstra fokus på de udsatte børn og har taget nogle initiativer til at foretage screening, altså skabe mere viden og mere forskning på området. Det må da være noget, som De Radikale også synes er gode initiativer, og som absolut også vil få en positiv effekt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

For det første vil jeg sige, at vi tager problemerne alvorligt. Vi kan se, at der er problemer, og vi mener også, at der skal en indsats til, vi er bare ikke alle steder enige i metoderne. Vi tror på, at pædagogerne selv er i stand til at gøre en indsats, uden at de behøver at have centralt dirigerede planer fra oven til at fortælle dem, hvad det er, de skal. Vi tror simpelt hen, det fratager de mennesker, der arbejder på området, engagementet, og sådan tror jeg faktisk også det ville være for hr. Per Ørum Jørgensen. Det er en meget god model at prøve det på sig selv.

For det andet tror jeg selvfølgelig på, at hvis man giver 100 mio. kr. nogenlunde målrettet, kan selv regeringen ikke klumre så meget i det, at der ikke kommer noget fornuftigt ud af det.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Kl. 19.20

Poul Henrik Hedeboe (SF):

SF's ordfører på området, hr. Thomas Krog, kan desværre ikke være her i aften. Han har den ulempe, kan man sige, at han er familiefar med små børn, og pasningen svigtede, så han blev simpelt hen nødt til at tage hjem. Det er rørende, men det er rigtigt, og derfor er jeg den, der oplæser, hvad han har skrevet, og tilføjer en lille smule.

For at starte med de pæne overordnede ord kan vi sige, at det, at familierpolitikken skal understøtte og udvikle familiernes rammevilkår, så de selv kan træffe deres valg og tage ansvaret for de valg, de træffer, er SF som udgangspunkt helt enig i. I den familierpolitiske redegørelse er der også mange flotte ord om, hvordan det offentlige ikke skal overtage familiens forpligtelser, men være til stede og hjælpe i de tilfælde, hvor familiens egne ressourcer ikke slår til, og det kan vi også tilslutte os, for det er rigtige ord.

Synspunktet om, at det kun er hele mennesker, der kan leve op til de udfordringer, den globale konkurrence rummer, og at indsatsen derfor netop skal sigte mod at skabe og bevare hele mennesker helt fra barndommen som noget centralt i arbejdet for at udvikle det hele samfund, er en rigtig god indledning, og vi tror faktisk også, at de pæne ord er velmente.

Det lægger op til, at vi snart kommer til noget andet, for kigger vi lidt ud i virkeligheden, er der heldigvis mange familier, der har det godt, men der er også mange familier, der har brug for samfundets hjælp. De har brug for vores hjælp, det er altså dem, vi skal rette vores opmærksomhed imod, og det vil jeg komme med nogle eksempler på.

Ordføreren, som altså passer børn derhjemme, har snakket med mennesker på krisecentre, og her er det sådan, at der er en stigende tilstrømning af kvinder i krise. Der er en tilstrømning så stor, at mange bliver afvist, og det viser med al ønskelig tydelighed, at mange familier faktisk har brug for en langt bedre hjælp, end de får i dag, hvis de skal blive robuste familier. Det er et område, som vi ikke bare kan lade ligge.

Ordføreren bor i Nordjylland og har oplevet en offentlig akutinstitution for familier i krise. Den har i flere år kørt med 100 pct.s belægning, men den er blevet lukket for at spare penge, og det siger altså noget om, at der er et pres på kommunerne. En anden offentlig døgninstitution, hvor udsatte familier kunne flytte samlet ind, og hvor de voksne kunne lære at drage omsorg for deres udsatte børn, er også blevet lukket, igen på grund af kortsigtede sparehensyn fra pressede kommuner, og det er et forfærdende billede af virkelighedens Danmark i år 2006.

Det er også en kendsgerning – nu er vi altså gået i gang med de områder, hvor det kniber – at der det seneste tiår er kommet flere børn pr. pædagog i vores børnehaver og vores skolefritidsordninger. Det betyder ifølge pædagogerne selv, at de ikke magter og ikke har overskud til at

sætte ind over for de børn, som har sociale problemer, og det betyder faktisk, at vi mister en gylden mulighed for at sætte tidligt ind med nyttig hjælp. Det er virkeligheden, og så hjælper det ikke, at regeringen smykker sig med en nødvendig udbygning af antallet af pladser gennem de seneste år. Selvfølgelig skal den nødvendige udbygning ske, men hvis det ikke er godt nok, er det bare ikke godt nok, og alle de, som til daglig kommer i en børnehave, ser ganske vist søde og engagerede pædagoger, men de har meget svært ved at skjule deres stress, for der skal simpelt hen løbes hurtigt.

Vi kan se, at der gives 2 mia. kr. til området. Nu er det jo sådan med gaver, at somme tider kan man give gaver ved først at tage noget og give noget bagefter. Så har man opnået at give noget, men hvis man har taget mere, end man giver, er det altså ikke gaver, der nytter noget som helst i virkelighedens verden, og sådan er det nok også her.

Kl. 19.25

I virkelighedens verden har vi f.eks. for et par dage siden set undervisningsministeren stå her i salen og afvise at forbedre pædagoguddannelsen ved at indføre SU-finansieret praktik. Ministerens begrundelse var, at der ikke er ekstra penge, altså 0 kr. til at forbedre uddannelsen for de pædagoger, som spiller en meget stor rolle i mange familiers hverdag.

Det siger desværre en hel del om sammenhængen eller mangelen på samme i regeringens politik.

Her i Folketinget skal indsatsen ikke kun handle om at hjælpe udsatte familier til at komme på fode; den skal også skabe rammer eller i det mindste medvirke til ikke at ødelægge vel fungerende familier og allerhelst forebygge.

Når det handler om at skabe sammenhæng mellem mange familiers stressede hverdag og selve familielivet, bliver redegørelsen over initiativer tynd. Der skal nedsættes en kommission og fyldes op på reservebedsteforældreordningen. Det giver ikke de stressede forældre bedre mulighed for at være sammen med og stimulere deres børn i hverdagen.

Det er på tide, også i virkelighedens verden, at der kommer noget fokus, der skifter fra ikke kun at være erhvervsorienteret, men som også handler om at styrke familiernes muligheder for at være familier.

Vi ser mennesker, der går ned med stress. Der er f.eks. familiefædre, der kan blive udsat for pikesmæld, mødre, hvor ryg og skuldre ikke kan

holde, når de skal gøre rent i takt 120 – og det er lidt for meget. Så bliver de sygemeldt, og det tager nemt 2, 3, 4 år, før de er klar til at træde ind på arbejdsmarkedet igen. Efter 52 uger kommer de sygemeldte på kontanthjælp. Når ægtefællen arbejder, betyder det en indkomst på 0 kr. Og hvad skal der så ske? Jamen så skal huset sælges. Problemerne med økonomien kan så kombineret med frustrationer over den kommunale sagsbehandling give psykiske problemer. Når både det økonomiske og menneskelige overskud er væk, så ender vi – nu er det en rædsels-historie, ikke? – i skilsmisse med de konsekvenser, det har. Og hvor er børnene henne i alt det her? Hvor er hjælpen til de mennesker?

Det er en social deroute, og det er et skræmmebillede, men det er faktisk også dagens Danmark anno 2006.

En del af billedet er også det, vi havde før med kommunerne, som er økonomisk meget pressede, så pressede, at de i stigende omfang uberettiget stopper folks sygedagpenge. Det bliver en stadig større opgave for familier med handicappede eller sindslidende børn at få de nødvendige hjælpemidler – ombygninger, køretøjer, hjælp i øvrigt – og det er familier, der i forvejen er hårdt pressede. De skal så i stort omfang bruge tid på at kæmpe med det offentlige. Det går ud over familien, og når det går ud over familien, så går det ud over børnene.

På ordførerens skrivebord ligger der en række enslydende sager om pasning af for tidligt fødte børn. Lægelige eksperter anbefaler af forskellige grunde, at børnene bliver påsset i hjemmet ud over den almindelige barsel. Det kan ske ved, at forældrene bliver betalt for tabt arbejdsfortjeneste. Kommunerne er pressede og siger af økonomiske hensyn nej. De risikerer dermed at skade børnenes udvikling. Det er også år 2006.

For de familier, der er tale om her, er det ikke vigtigt med skattelettelser på 10 og 20 mia. kr. Det er simpelt hen vigtigt, at der er en ordentlig offentlig service, som fungerer. Det er det, der er vigtigt, sådan at de også kan komme tilbage og være med i samfundet og ikke blive parkeret ude på samfundets sidespor. Det er ikke det, vi har brug for, når vi skal have familierne og samfundet til at fungere.

Jeg tror, det bliver omkring her, jeg stopper.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren blive stående et øjeblik. Hr. Per Ørum Jørgensen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, SF's ordfører startede ganske lovende, men piben fik hurtigt en anden lyd, om man så må sige.

Jeg vil godt spørge hr. Poul Henrik Hedeboe, om ikke han mener, at det er ganske fornuftigt med de her 400 mio. kr., som regeringen og Dansk Folkeparti jo i første omgang har prioriteret til, at vi sætter ekstra fokus på de udsatte børn, børnemiljøet, at vi med screening skaber mere viden om området og så efterfølgende er klar til på baggrund af den viden, vi indsamler, at målrette de sidste 1,6 mia. kr. til at sikre bedre kvalitet i daginstitutionerne.

Kl. 19.30

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Nu hørte jeg jo hr. Per Ørum Jørgensen, da han selv var på talerstolen, opfordre til, at man lyttede til den, der havde sagt noget. Det skulle hr. Per Ørum Jørgensen også have gjort med det, jeg sagde. Jeg kom faktisk ind på det emne dér. Det er fint at give en gave, det er fint at komme med noget, men hvis man har taget mere først, så er det ligesom lidt hult. Det er da o.k., at man reparerer på noget af det, man har gjort galt, det er fint nok, men man skulle have ladet være med at gøre noget galt først.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu ved jeg ikke, om vi tager noget først. Jeg synes, vi har illustreret i vores lille talkrig her i aften, at der reelt ikke er taget penge fra det enkelte barn i daginstitutionen. Vi har oven i købet også gjort det billigere for forældrene – de sparer altså nogle penge – og så hæver vi oven i købet kvaliteten med et meget, meget stort beløb, 2 mia. kr. Det må SF da synes er ganske positivt.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil sige, at det ikke lige er mit stofområde, men jeg har lyttet så meget både før den her debat og til den her debat, at jeg kan sige, at der jo er et helhedsbillede at tage hensyn til, og med til det helhedsbillede hører, at der også er nogle omkostningsstigninger i samfundet, som gør, at der faktisk er sket en udhuling, som er større end den her reparation, der kommer. Det er det, der er virkeligheden.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi over til den sidste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil også gerne starte med at sige, at jeg synes, det er godt, at vi kommer til at diskutere familiepolitik og diskutere børns vilkår i Danmark. Det er der i den grad brug for. Jeg synes, det er rigtig godt, hvis vi også bruger det til at diskutere: Hvad er det så for nogle værdier, vi synes skal være grundlæggende? Hvad er det for nogle værdier, vi hver især lægger til grund for den politik, som vi kæmper for at få igennem i det danske samfund?

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det kunne være rigtig skønt, hvis vi gav os lov til at drømme om, at det, som vi mente var grundlaget for en familiepolitik, var, at der skulle være tid og overskud til kærlighed og omsorg; at vi faktisk mente, det var det, der var vigtigt for vores familier og vores børn; at det var det, der var det vigtigste, og ikke produktivitet og effektivitet, og hvad man ellers kan stille op af krav fra arbejdslivet; at omsorg var i højsædet.

Det har vi jo råd til i Danmark. Vi er et af de rigeste lande i verden, og pengene fosser ind i statskassen. Der er adskillige i dette land, der har masser af penge. Vi kan se, hvordan flere og flere får råd til flere og flere fjernsyn og computere og biler og nye køkkener og badeværelser og alt muligt andet.

Men samtidig kan vi se, hvordan der er virkelig meget brug for flere penge i vores børns børnehaver og folkeskoler, ligesom mange af os også oplever, at de ældre har brug for, at der er mere tid til dem, mere omsorg for dem. Derfor synes jeg, det kunne være godt, hvis vi begyndte at diskutere: Hvordan er det, vi fordeler ressourcerne? Hvordan fordeler vi tiden? Nogle løber alt, alt for hurtigt og bliver slidt ned alt for tidligt af at skulle løbe alt for hurtigt, mens andre ikke får lov til at deltage på arbejdsmarkedet.

På samme måde med rigdommen: Nogle har rigtig meget, og nogle, som vi også har været inde på under debatten i dag, har næsten ikke penge til det mest basale. Derfor synes jeg, vi skulle gå ind og diskutere, hvordan vi fordeler tingene på en anden måde, end vi gør i dag.

Hvis vi nu fordelte arbejdet, så kunne vi sætte tempoet ned. Så var der ikke nogen, der blev slidt op af at skulle løbe alt for hurtigt. Så kunne man holde til et helt arbejdsliv og kunne endda, når man en dag gik på pension, stadig væk have

kræfter til at løfte sine børnebørn. Det synes jeg da kunne være et godt perspektiv for en familiepolitik.

Faktisk regnede vi ud under folketingsvalgekampen, at vi kunne ansætte samtlige 7.000 arbejdsløse pædagoger og pædagogmedhjælpere i dette land, og det ville kun give en nettoudgift på 100 mio. kr., fordi vi ville spare dagpengene og få flere penge ind i skat.

Så hvis nu regeringen for alvor ønskede at give en bedre kvalitet i daginstitutionerne, ønskede at gøre noget for børnene og for børnefamilierne, så kunne man straks den dag i morgen gå ud og sige: Vi ansætter samtlige 7.000 arbejdsløse pædagoger og pædagogmedhjælpere, og det er det, vi bruger lidt af de 2 mia. kr., vi har lovet i valgkampen, til. Det ville virkelig være et løft, der kunne mærkes. Og 100 mio. kr. ville der også være råd til efter de 4 år. Det er altså ikke det, der vælter statsbudgettet.

KL 19.35

I det hele taget kunne vi, hvis man begyndte at tænke anderledes og ikke var så bundet af kassetænkning, få råd til at få sat vores daginstitutioner i stand, leve op til at have nogle ordentlige arbejdsmiljøregler for børnene, så de ikke skulle leve under en motorvej, hvilket man kan opleve i København. Der ligger en børnehave under en motorvej, selv om det lyder som noget fra et Monty Python-show.

Der er børnehaver, hvor der virkelig er alt for mange børn på alt for lidt plads. Der er børnehaver, som ikke har ordentlige legepladser, ikke har råd til de mest basale ting. Der er folkeskoler, der er slidt alt for meget ned.

Vi ved det godt. Sådan er det, når vi går ud og ser virkeligheden, og der var faktisk råd til at gøre noget ved det, hvis vi fordelte arbejdet og rigdommen på en anden måde end i dag; hvis vi gav nogle flere penge til kommunerne, i stedet for, som regeringen og Dansk Folkeparti lige har gjort, at give dem et pålæg om, at de skal skære ned. På trods af at de faktisk har pengene ude i kommunekasserne, har de fået at vide, at de ikke må bruge dem. De må ikke gøre noget for, at familierne, børnene, de ældre får det bedre. Det synes jeg er en besynderlig politisk holdning at have, at man ikke må forbedre velfærdingen, men at man tværtimod skal lade være med at gøre det.

Så synes jeg, som det sikkert er fremgået klart af debatten, at det er fuldstændig uacceptabelt, at man har skåret så meget på nogle familier, som man har gjort det med kontanthjælpsloftet

og de andre nedskæringer på kontanthjælpen. Det er fuldstændig afgørende for at have et godt børneliv og en god familie, at der er penge nok til at betale huslejen, penge nok til at købe mad hver dag hele måneden og penge nok til at holde børnefødselsdag.

Hvis nogen er i tvivl om, at det er der familier der ikke har råd til i dette land, så kan de jo gå ind på den nye hjemmeside loframteekspertes.dk og læse beretningerne fra nogle af de familier, som er ramt af kontanthjælpsloftet, og som oplever, hvor hårdt og hvor ydmygende det er. For det er jo næsten det værste af det hele: Det er en enorm ydmygelse at være fattig, især i et samfund, hvor så mange har rigeligt.

Derfor risikerer vi altså, at der vokser børn op, som for alvor føler sig sat uden for samfundet, og som for alvor synes, at de ikke er en del af samfundet.

I december var vi et par stykker fra Enhedslisten i Paris og snakke med nogle af de unge dernede om baggrunden for optøjerne. De følte sig i den grad sat uden for samfundet; de følte, at de ikke havde nogen muligheder for at råbe nogen op, og at ingen lyttede til dem og tog dem alvorligt. Og jeg er meget bange for, at det kan gå ligesådan herhjemme, hvis ikke vi begynder at tage det alvorligt, at vi skal have et samfund for alle, hvor alle er med, og hvor der ikke er nogen, der i den grad bliver sat udenfor, sådan som vi oplever det.

Så er der det andet perspektiv, der handler om, at børn skal have lov til at være børn. Jeg synes, det er så uhyggeligt, at vi oplever, at der skal sidde en minister og bestemme, hvad børn, lige fra de er 6 måneder gamle, skal lære, og når de kommer i skole, så er der ikke længere tid og rum til, at de bare kan lege. Der kunne være nogle fastlagte frikvarterer indimellem i løbet af dagen, men nu skal de altså til at have en hel dag, hvor formålet primært er at lære, frem for at de også skal have lov til at være børn.

Vi har et folketingsflertal, som vil gå helt ind i familierne og bestemme: Du skal læse med dit barn hver dag; du skal følge dit barn i skole; du skal smøre madpakker; hvis ikke, du gør det, trækker vi dig i børnechecken.

Så bliver det ekstra absurd, at man oven i købet kalder det forældrepålæg, når man snakker om, at der skal smøres madpakker, men det går jeg ud fra er utilsigtet.

Men jeg synes faktisk, det er uhyggeligt, at vi i dag har et folketingsflertal, der vil gå helt derind og blande sig i den grad i familielivet og

straffe de forældre, der har nogle problemer, frem for at støtte dem i, hvordan de kan blive bedre og få det bedre.

Måske ville de, hvis de fik lidt penge til at købe mad for, også sørge for at smøre madpakker, eller også kunne man overveje, at der skulle være et godt madtilbud på skolen, i stedet for at forlange, at forældrene skulle smøre madpakken.

Så synes jeg, at ministeren skulle overveje at se på starten af livet. Der står lidt om det i redegørelsen, men faktisk viste det sig jo, da vi spurgte ind til det og sundhedsministeren satte en undersøgelse i gang i Danmark, at hver femte fødende kvinde i Danmark har mindre end 50 pct. sandsynlighed for at have en jordemoder til stede under fødslen.

Noget, der er fuldstændig afgørende, når man føder, er, at der er en kompetent jordemoder, der kan hjælpe en. Og det kan man altså ikke være sikker på. Faktisk er der indimellem børn, der dør ved fødslen, fordi jordemoderen skal passe flere fødsler på én gang. Det kunne være et godt sted for familieministeren at gå ind og sige: Der skal altså være ressourcer nok til, at vi har jordemødre nok på fødestederne til at tage sig af kvinderne. Der skal være en god fødselsforberedelse. Vi skal sikre, at amningen kommer i gang. Vi skal sikre, at der bliver taget hånd om børnene lige den allerførste tid.

KL 19.40

Vi har råd til det. Vi lever i et af de rigeste samfund i verden. Der har vi også råd til, at der er nogle, der kan hjælpe os, når vi skal ind i verden, hjælpe os til en god start på livet og også hjælpe os til at have et godt børneliv, et godt familieliv.

Det kunne være spændende, hvis det var det perspektiv, man brugte, frem for kun at kigge på produktivitet og effektivitet og på, hvordan man kan skære ned rundt omkring; at man også så på, hvordan vi kunne sætte omsorg og tid og en anden fordeling af arbejde og ressourcer i højsædet.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en god debat. Jeg synes, der var mange spændende indlæg, og der var mange positive ord til redegørelsen, selvfølgelig blandet med nogle mere kritiske bemærkninger. Det vil jeg vende tilbage til, når jeg kommenterer nogle af de indlæg, der har været.

Generelt synes jeg, at de kritiske bemærkninger og en stor del af den debat, der har været i dag, meget har drejet sig om det, man måske snarere kan kalde – selv om jeg indrømmer, at man ikke sådan kan adskille tingene helt – en kritik af nogle af de socialpolitiske aspekter, snarere end de egentlige familiepolitiske aspekter. Indrømmet: Tingene hænger jo sammen et eller andet sted, men jeg synes måske nok, at der fra nogle sider er blevet malet et billede af Danmark som en socialpolitisk jammerdal, og det er måske nok et lidt overdrevet billede, nogle forsøger at mane frem. Ikke mindst synes jeg jo nok, at flere af de socialdemokrater, for ikke at tale om alle de socialdemokrater, der har deltaget i debatten, har haft en noget sur tilgang til livet i Danmark.

Jeg synes ikke, at Socialdemokraterne skal være så sure. Det er måske vinteren, der har grebet Socialdemokraterne lidt, og at man derfor er kommet i en lidt sur stemning. Jeg ved ikke, hvad det er, der præger Socialdemokraterne, men den der sure tilgang til tingene synes jeg ikke der er nogen grund til. Op med humøret! Der er jo mange ting, der går godt i Danmark, og det skal man glæde sig over. Der bliver taget mange familiepolitiske tiltag, som man kan glæde sig over, men det er, som om den sure stemning har bredt sig lidt hos Socialdemokraterne. Det synes jeg er lidt ærgerligt for debatten.

Jeg skal som sagt vende tilbage til nogle af de konkrete aspekter.

Det er jo faktisk første gang, en regering fremlægger en samlet familiepolitisk redegørelse, og det synes jeg da i sig selv er noget, man skal glæde sig over. Flere har jo også sagt, at det er godt, at debatten er rejst. Det er da også mig selv, der har bedt om at få den her debat i dag, fordi jeg gerne vil have en debat med Folketinget om den samlede familiepolitik, og derfor er jeg selvfølgelig også selv ude om de kritiske bemærkninger, der er kommet, og dem vil jeg også kommentere på et lidt senere tidspunkt.

Det er sådan, at familien faktisk får en stigende betydning. Vi lever jo i en verden af forandring og usikkerhed, og det præger mange ting. Vi oplever terror og naturkatastrofer; vi lever i en globaliseret verden, hvor vi hver dag bliver bombarderet med nyheder og mange valgmuligheder, og forandringer sker hurtigt. Det er en foranderlig og urolig verden. I sådan en verden får det nære og det kendte og det trygge for den enkelte en stadig større betydning, og for mange indebærer familien netop alt det. Familien er jo

den sikre base. Man fødes ind i en familie, man vokser op, man præges, og man knytter stærke bånd i sin familie.

Familien har stor betydning, både for den enkelte og for samfundet. Som politikere må vi forholde os til den betydning, som familien har, og også forholde os til, hvordan vi bedst muligt kan sikre, at familierne i Danmark trives og er så stærke som muligt. Og regeringen har jo netop med oprettelsen af et familieministerium anerkendt familiens betydning i Danmark – et ministerium, som i bredden beskæftiger sig med familiernes hverdag og familiernes daglige udfordringer.

Kl. 19.45

Regeringens familiepolitik har til formål at styrke familierne. Stærke familier er en forudsætning for trivsel og vækst. Men det er vigtigt at understrege, at familiepolitik ikke handler om – i hvert fald ikke for regeringen – at definere, hvordan den danske familie skal indrette sig selv og sit liv, for det skal familierne selv afgøre. Politikere og offentlige myndigheder skal respektere den personlige frihed og det personlige ansvar for de valg, man tager. Vi skal ikke umyndiggøre familierne, tværtimod skal familierne have frihed til at forme deres eget liv og træffe deres egne valg.

Med det følger selvfølgelig også et ansvar. Den enkelte og familien har selv et ansvar for at skabe et velfungerende liv, men rammerne skal være til stede, og de skal være ordentlige, så familierne kan træffe oplyste valg om, hvad der er det rigtige for dem.

Vi skal sikre, at familierne er rustede til at klare de udfordringer, de møder i hverdagen, og de knubs, som livets vej jo også giver os alle sammen. Derfor er det, jeg kalder familiernes robusthed, vigtigt.

Familiepolitik handler jo om mange ting. Vi skal bl.a. sikre, at når familier bliver ramt af voldsomme brud, arbejdsløshed, dødsfald og andre ting, så sættes familiernes robusthed ikke over styr, men bliver genopbygget. Og der skal det offentlige naturligvis yde en hurtig og effektiv og ordentlig hjælp ved siden af den hjælp, man kan få fra sit eget netværk i familien.

Men familiepolitik handler jo ikke bare om de alvorlige brud, den handler jo også om de overgange, der er i ethvert liv, overgange fra den ene rolle til den anden rolle, fra dagtilbud, måske børnehaven, til skolen og lignende overgange. Familiepolitik handler om familiernes hverdag,

hvor vi alle sammen bruger almindelige offentlige serviceydelser.

Det afgørende er, både når vi taler om de alvorlige brud og om de almindelige overgange og om dagligdagen, at familiepolitikken skal understøtte og udvikle familiernes rammevilkår og styrke familierne. Dermed bevæger familiepolitikken sig jo selvfølgelig også på tværs af mange politikområder, både social-, ligestillings-, beskæftigelses- og sundhedspolitik, ja, sågar transportpolitikken er vigtig for familierne. Derfor anerkender jeg naturligvis også, at socialpolitiske betragtninger, som mange af ordførerne i dag har været inde på, er en del af familiepolitikken.

Regeringens familiepolitik er – det synes vi da i hvert fald selv – udtryk for en fremsynet og moderne familiepolitik. En moderne familiepolitik beskæftiger sig ikke kun med den traditionelle kernefamilie og heller ikke kun med børnefamilierne. Regeringens familiepolitik afspejler en bred forståelse af familiebegrebet og af, at samfundet er kendetegnet ved en mangfoldighed af familietyper.

Der er kernefamilien med mor og far og børn, der er den enlige forsørger, den sammenbragte familie, det homoseksuelle par og mange andre familietyper. En bæredygtig familiepolitik skal rumme den variation og de forskellige behov, som de forskellige familier har.

Et vigtigt element i regeringens familiepolitik er også, at familien jo består af mere end den husstand, man lever i, den rækker ud over den husstand, man lever i. Vi er jo også i familie med vores søskende, når vi er vokset op, med vores olde- og tipoldeforældre, vores fætre og kusiner og andre, som vi indgår i et slægtskabsmæssigt netværk med. Derfor skal familiepolitikken ikke kun rette sig mod familierne inden for en husstand, den skal omfatte alle former for familier, også de familiemæssige netværk, der rækker ud over selve husstanden.

For det er jo netværk, som ofte er et fællesskab, der har stor betydning for os alle sammen i dagligdagen. Bare tænk på alle de muligheder, der egentlig er for støtte og omsorg og kærlighed på tværs af generationerne i en familie. Det er vigtigt at huske det, når vi taler familiepolitik.

Vi lever jo længere i dag, end man gjorde for år tilbage, og kommer sikkert til med årene at leve endnu længere. Og det betyder, at det er normalt, at man i flere familier både har bedsteforældre og oldeforældre, der er en aktiv del af ens liv i mange år. Det er en udvikling, som gi-

ver os muligheder, men det stiller også krav til en moderne familiepolitik.

Kl. 19.50

I denne første familiepolitiske redegørelse har vi fremlagt en samlet familiepolitik. Der er særligt sat fokus på børnenes vilkår og behov, og hvordan de som en del af familien kan klare de udfordringer, de møder, f.eks. i overgangen fra at blive passet i hjemmet til at starte i et dagtilbud, eller når far og mor bliver skilt. Og det har været oplagt at lade den første familiepolitiske redegørelse netop tage udgangspunkt i barndommen.

Den næste familiepolitiske redegørelse, som jeg agter at fremlægge for Folketinget i foråret 2007, vil have et bredere perspektiv. Vi har jo netop i december nedsat en Familie- og Arbejdslivskommission, som har et år til at se på sammenhængen mellem arbejdsliv og familieliv og ikke mindst udarbejde nogle konkrete ideer til forbedringer af familiernes muligheder for at finde den nødvendige balance i dagligdagen.

Jeg ser meget frem til at følge kommissionens arbejde, der vil danne en del af grundlaget for den næste familiepolitiske redegørelse. Og jeg kan allerede nu sige til fru Lone Dybkjær, som spurgte netop til det, at jeg ikke har tænkt mig at afvise Familie- og Arbejdslivskommissionens redegørelse 2 minutter efter, at den er afgivet.

I redegørelsen, som vi nu har fremlagt, nævner vi 31 konkrete initiativer, der i vid udstrækning relaterer sig til eksempler på brud og overgange i børns liv. Det er f.eks. overgangen fra dagtilbud til skole, og når barnets sundhedsmæssige trivsel udfordres. Der er altså masser af konkrete tiltag, der gavner børn og ikke mindst de børn, der er mest udsatte.

Initiativerne afspejler i virkeligheden fem overordnede temaer, som ligger regeringen meget på sinde.

For det første er det for regeringen meget højt prioriteret, at kvaliteten i dagtilbuddene skal forbedres. Derfor er det, vi har afsat de 2 mia. kr. i en 4-års-periode, foreløbig udmøntet med de 400 mio. kr., til netop at forbedre kvaliteten i dagtilbuddene, hvor en meget stor del af midlerne – som flere ordførere har været inde på – vil blive målrettet en indsats for de mest udsatte børn. Men der vil også være andre initiativer, herunder at der bliver sat fokus på børnemiljøet i form af børnemiljøvurderinger.

For det andet er regeringen meget optaget af, at alle børn så vidt muligt skal have lige muligheder, og derfor skal der bl.a. udvikles nogle

programmer, der kan styrke udsatte børns læring i dagtilbuddene, især med henblik på at styrke indsatsen for de udsatte børn.

Det kan godt være, at fru Line Barfod ikke bryder sig om det, men det betyder noget, at børn oplever en udvikling og en læring, mens de går i børnehaven. Det betyder faktisk, at de børn, der er mest udsatte, har en chance for at udnytte de talenter og de evner, der er givet dem i livet, på lige fod med andre børn, kan få den uddannelse og det liv, som de fortjener. Men med den indstilling, fru Line Barfod har til læring i børnehaven, opnår man det jo ikke.

Det er også vigtigt, som det tredje, at vi sætter fokus på, at børn skal have en sundere livsstil. Derfor vil vi fremme etablering af flere idrætsstilbud, og Motions- og Ernæringsrådet vil udarbejde en handlingsplan om bekæmpelse af overvægt blandt børn.

For det fjerde er det vigtigt for regeringen, at børneperspektivet bliver styrket i skilsmisssager. I et landsdækkende projekt, hvor det tværfaglige samarbejde i højkonfliktsager bliver styrket, vil vi rette fokus på de mest udsatte børn i forældremyndigheds- og samværssager. Jeg har nedsat et udvalg, der i foråret skal fremlægge en betænkning om lovgivning og proces angående forældremyndighed og samvær for især at styrke børns stilling i de sager.

Og endelig, som det femte, vil vi arbejde for, at der bliver skabt en bedre sammenhæng mellem familieliv og arbejdsliv, der ikke mindst er til gavn for børnene, bl.a. vil vi udbrede gode praksis eksempler på, hvordan virksomheder og andre håndterer problemer omkring børns sygdom bedst muligt. For det er en vigtig diskussion, der er om balancen mellem arbejdsliv og familieliv. Vi lever jo i et samfund, hvor der af mange grunde vil blive stillet stigende krav til produktivitet og konkurrenceevne, og i den sammenhæng er familiepolitikken helt afgørende, hvis vi alle sammen skal være hele mennesker og leve et godt liv og kunne leve op til de udfordringer, vi bliver stillet over for.

I alt det her spiller familiepolitikken altså en afgørende rolle for, at vi kan være hele mennesker, og det er derfor, den er så højt prioriteret. Derfor er det også, at man kan sige, at en velfungerende familiepolitik og et godt arbejdsliv i virkeligheden ikke er hinandens modsætninger, men hinandens forudsætninger.

Kl. 19.55

Jeg synes som sagt, at det er vigtigt, at vi debatterer familiepolitik, og det er vigtigt, at vi de-

batterer, hvordan vilkårene er for danske familier i dag, om der er noget, vi kan gøre anderledes, og derfor synes jeg også, det er godt, at vi har haft den debat her i dag.

Jeg synes, der har været gode indlæg. Et par eksempler på gode indlæg er dem fra Venstre og Det Konservative Folkeparti, men jeg vil også gerne sige tak f.eks. for de positive bemærkninger, der trods alt var i fru Karen Hækkerups indlæg. Jeg vil nok sige, at da fru Karen Hækkerup kom længere ind i sit indlæg, begyndte den her surhed over livet i Danmark jo at brede sig, og den blev suppleret af andre socialdemokratiske debatdeltagere under de spørgsmål, der blev stillet.

Ikke mindst har jeg lagt mærke til, at Socialdemokratiet harcelerer ganske meget over kontanthjælpsloftet. Det er noget værre noget, mener Socialdemokratiet. Det var jo Socialdemokratiet selv, der var med til at indføre det, vil jeg bare erindre om. Vi har jo indgået en aftale om kontanthjælpsloft, og det var godt, vi indgik den aftale, for den betød, at det for en lang række familier i Danmark bedre kunne betale sig at arbejde.

Jeg lagde i øvrigt også mærke til, at fru Karen Hækkerup sagde, at fru Karen Hækkerup ville satse på omsorg og hjælp til de forældre, der ikke kunne klare det, i stedet for straf. Det er derfor, sagde fru Karen Hækkerup, og det syntes jeg var interessant, at hun ikke er konservativ. Jeg vil sige til fru Karen Hækkerup, at hvis det bare er det, der skiller os, så kan vi nok finde ud af det. Det må vi tage en snak om en dag.

Hr. Martin Henriksen sagde, som jeg husker det, at der ikke i redegørelsen med et ord nævnes kernefamilien. Jeg skal gøre hr. Martin Henriksen opmærksom på, at det er det ottende ord, der bliver nævnt i redegørelsen. Ord nummer otte, når man begynder at læse redegørelsen, er kernefamilie. Så det passer altså ikke, at det ikke bliver nævnt.

Det, som hr. Martin Henriksen bekymrer sig meget om, altså fædrenes retsstilling ved skilsmisse, er – indrømmet – ikke nævnt eksplicit i redegørelsen, men der er gjort ganske meget ud af på side 24 og 25 i redegørelsen, at der skal lyttes mere til børnene i skilsmisssager, og at vi skal se på sager om samvær og forældremyndighed med børnenes øjne. I det ligger naturligvis, at børn har et krav på både en mor og en far, og det imødekommer i virkeligheden de synspunkter, som hr. Martin Henriksen havde.

Må jeg sige tak til fru Lone Dybkjær for de mange venlige bemærkninger, der var. Også der kan man sige, at der måske var flere af de venlige bemærkninger i starten end i slutningen af indlægget, men jeg synes faktisk, at det var et ganske godt indlæg. Det er jo sådan set rigtig nok, at store dele af den familiepoltiske redegørelse adresserer 70-80 pct., sagde fru Lone Dybkjær vist, af de familier, som er normalt fungerende. Men jeg synes jo retfærdigvis også, jeg vil sige, at den i høj grad fokuserer på de udsatte børn.

Selvfølger skal vi da adressere dem, som ikke har det godt. Vi skal ikke overse de familier og de børn, som har det dårligt i Danmark, dem har vi da alle sammen en forpligtelse til at gøre en særlig indsats for. Det er jeg fuldstændig enig i. Men det her er altså en familiepoltisk redegørelse, det er trods alt ikke en socialpolitisk redegørelse, og derfor beskæftiger store dele af redegørelsen sig selvfølger med almindelige familiers udfordringer i dagens Danmark, og det er vel også værd at adressere, bl.a. fordi hvis vi fører en familiepoltik, der over for den almindelige familie i Danmark skaber nogle gode rammevilkår, så forebygger vi jo, at nogle får store problemer, konflikter, brud, og hvad der ellers måtte være. Så det er i høj grad forebyggelse at føre en god familiepoltik for almindelige familier.

Hr. Poul Henrik Hedeboe havde også mange venlige ord til indledning, og dem takker jeg for.

Kl. 20.00

Fru Line Barfod sagde noget, som jeg er meget enig i, at kærlighed og omsorg må være nøgleord i familiepoltikken. Det kan vi i hvert fald være enige om. Så sagde fru Line Barfod også noget om, at ministeren vil bestemme, hvad børn skal lære, allerede fra de er 6 måneder. Jeg håber, fru Line Barfod inderst inde godt ved, at det er noget vrøvl, for regeringen bestemmer ikke, ministeren bestemmer ikke, hvad børn skal lære, fra de er 6 måneder, men udelukkende hvad det er for nogle læreplaner og dermed, hvad det er for nogle temaer, man burde fokusere noget på i børnehaverne, og det er jo netop for at skabe en udvikling, der sikrer, at de udsatte børn får lige muligheder i livet.

Så er fru Line Barfod imod, at vi siger, at forældre skal følge deres børn i skole, hvis de ikke møder oppe i skolen. Det er da underligt. Jeg mener, at det må være forældrenes ansvar at tage fat i deres børn, hvis de ikke kommer i skole. Her er vi altså uenige.

Så nævnte fru Line Barfod til sidst, og det skal være min slutkommentar; noget om heldagsskole, altså som om regeringen går ind for, at børn skal gå i skole og sidde på skolebænken hele dagen.

Jeg skal gøre fru Line Barfod opmærksom på, at det er noget, der står i Velfærdskommissionens betænkning, at man skal have SFO'er, som er obligatoriske. Det er jo ikke gjort til regeringens politik, men det skal vi nok diskutere en anden gang.

Kort sagt: Tak for en god debat. Vi blev jo ikke enige om alting, men jeg synes, det gennemgående har været en god debat med mange spændende indlæg, og jeg er sikker på, at vi vil finde nogle andre lejligheder til at fortsætte den glimrende debat om familiepoltikken. Jeg er glad for, at vi nu har taget hul på for alvor at diskutere en samlet familiepoltik her i Folketinget.

Første næstformand (Svend Auken):

Ministeren bedes blive stående. Der er fire, der har bedt om korte bemærkninger, nu er der fem, der har bedt om korte bemærkninger.

Jeg gør opmærksom på, at vi har tre førstebehandlinger efter denne redegørelsesdebat i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Tak for, at ministeren lige gjorde mig opmærksom på, at ordet kernefamilie stod der, dog ikke på en ottendeplads, det er faktisk først på en niendeplads, at ordet kernefamilie kommer.

Ikke desto mindre synes jeg stadig væk, det er trist, at De Konservative tilsyneladende ikke lægger så meget vægt på kernefamilien, som de i hvert fald traditionelt har gjort, men det skal jeg selvfølger ikke spørge mere om, det har jeg spurgt ordføreren om.

Jeg synes, det er positivt, at familieministeren anerkender, at der er et problem med fædres retsstilling, sådan forstod jeg det i hvert fald, og jeg vil også godt kvittere for, at Det Radikale Venstre anerkendte det.

Men jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren, om ministeren vil rette henvendelse til statsamterne og gøre dem opmærksom på, at vi fra politisk side anser den sagsbehandling, der foregår, for i for mange tilfælde at være ganske enkelt utilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg bliver nødt til lige at kommentere det med kernefamilien, for når hr. Martin Henriksen siger en masse om, hvad De Konservative mener om kernefamilien, men at det i øvrigt ikke var et spørgsmål, hr. Martin Henriksen stillede, så synes jeg trods alt alligevel, at det fortjener om ikke et svar så en kommentar.

Det Konservative Folkeparti er da bestemt tilhænger af kernefamilien, vi er i det hele taget tilhængere af stærke familier, og det vil sige, at vi er tilhængere af de familier, som folk selv vælger at indrette sig i, derunder kernefamilier.

Men det er jo ikke os politikeres opgave at vælge familie for folk eller fortælle folk, hvordan de bedst kan leve sammen. Det næste skulle jo blive, at vi også fortalte familierne, hvor mange børn vi syntes de skal have, om det er mest ideelt, at de har to eller tre eller ét barn. Det skal vi politikere jo ikke bestemme. Vi skal understøtte de valg, familierne selv har truffet med hensyn til, hvordan de vil indrette sig, og så agere efter det.

Men jeg mener, at i hvert fald for børnene, og det må være afgørende, er de bedste familier dem, hvor børnene har en tæt og god og kærlig kontakt til begge deres forældre, både deres mor og far, uanset hvordan de så i øvrigt har indrettet sig i deres familie.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det synes jeg faktisk var et ganske udmærket svar, specielt i betragtning af, at den konservative ordfører måske ikke ligefrem talte så varmt om kernefamilien. Nu sagde ministeren trods alt, at Det Konservative Folkeparti var tilhænger af kernefamilien, og det synes jeg er rigtig positivt.

Men jeg vil gerne høre, om familieministeren vil rette henvendelse til statsamterne med henblik på at gøre dem opmærksom på, at vi fra politisk side i Folketinget mener, at der er et problem med den sagsbehandling, der foregår, bl.a. at fædre er kørt ud på sidespor, og at man dermed i realiteten afskærer børn fra at have et forhold til begge forældre, selvfølgelig forudsat at begge forældre er velfungerende individer. Vil ministeren gøre det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, det vil jeg ikke gøre. Jeg synes ikke, at det er det rigtige tidspunkt.

Jeg mener, at der skal være fuldstændig ligestilling mellem moderen og faderen i sager om separation og skilsmisse, ikke mindst for barnets skyld, for barnet fortjener og har krav på at have god kontakt både til sin mor og til sin far. Det er jo også udgangspunktet i lovgivningen.

Nu har jeg nedsat et udvalg, der skal se på samværs- og forældremyndighedsproblemer og se på, hvordan vi kan indrette os bedre med lovgivningen og de processer, der gennemføres, og der synes jeg lige, jeg vil afvente, hvad det udvalg når frem til, og så vil de betragtninger og hensyn, som hr. Martin Henriksen gør gældende, naturligvis indgå i overvejelserne om, hvad det er, vi skal gøre, om vi skal ændre i lovgivningen, eller vi skal rette henvendelse til statsamterne, som jo nu bliver nogle nye regionale enheder, eller hvad vi skal gøre.

Det vil jeg tage endelig stilling til efter også at have haft drøftelser med Folketingets partier om det i løbet af sommeren, med henblik på at vi kan iværksætte nogle tiltag i efteråret.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren var jo lidt inde på det her med, at ministeren kun er minister for nogle børn, eller som det er blevet sagt nogle gange, efter at Familieministeriet er oprettet, minister for de artige børn. De børn, der har problemer, hører jo så til ovre hos socialministeren.

Har ministeren haft nogen overvejelser om, at det måske kan være med til at give et forkert fokus, at vi ikke har en minister for alle børn i Danmark? Det kunne jo f.eks. betyde, at man så kiggede på, hvordan vi kunne sikre, at vores børnehaver og vuggestuer havde så gode ressourcer, havde så mange voksne til at tage sig af alle børnene, at de også havde lidt ekstra til at tage sig af de børn, der i perioder eller permanent havde brug for en ekstra indsats, i stedet for at man skal til at pege ud, at det barn og det barn skal der særlige ordninger til efter ansøgninger osv.

Det kunne give et andet fokus at have en minister for alle børn.

(Kort bemærkning)

Familie- og forbrugministeren (Lars Barfoed):

Nu ved jeg jo, at fru Line Barfod er en dygtig politiker, et intelligent menneske og flittig, så det kan ikke være mangel på nogen af de egenskaber, der er skyld i, at redegørelsen i den grad fejllæses. Det må være mangel på vilje til at læse den familiepolitiske redegørelse, sådan som den er skrevet, når fru Line Barfod overhovedet kan stille det spørgsmål.

Altså, det her med kun at være minister, jeg tror, der blev sagt for de artige børn, men ikke for dem, der har det svært, er dog noget af den værste fejlfortolkning, jeg nogen sinde har hørt af et skrift. Jeg ved ikke, hvor mange gange der står udsatte børn i den familiepolitiske redegørelse, men enhver, der har viljen til at læse den, sådan som den er ment, kan jo ikke få andet ud af den familiepolitiske redegørelse, end at hvis der er noget, som jeg som familieminister er optaget af, så er det lige præcis, hvordan vi kan gøre noget bedre for de udsatte børn. Det er dem, vi prioriterer i de indsatser, vi gennemfører nu i forbindelse med at styrke kvaliteten i f.eks. børnehaverne, og det er dem, som fru Line Barfod negligerer, når hun ikke vil være med til at sikre, at der er en fornuftig læring i børnehaverne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var ministeren selv, der flere gange i sin besvarelse gjorde opmærksom på, at der var en række ting, der hørte til under socialministeren og ikke under familieministeren, og at det, der handlede om børnenes sociale vilkår, hørte til under socialministeren og ikke under familieministeren. Det er ikke mig, der har lavet den ressortopdeling, at de børn, der er problemer med, hører under socialministeren, mens familieministerens område er, hvis ministeren så ikke kan lide udtrykket de artige børn, så de børn, der ikke har særlige problemer.

Jeg er fuldstændig klar over, at ministeren har lavet alle mulige puljer og ordninger for udsatte børn. Så er det, jeg igen spørger, om ikke ministeren bare kunne overveje, at hvis man nu så samlet på f.eks. en børnehave og sikrede, at der var det fornødne antal voksne og gode ressourcer, til at man kunne give børnene en god hverdag, og måske stoled lidt mere på, at hvis der var pædagoger nok, så ville alle pædagoger i dette land også sørge for, at der blev læst med

børnene hver dag, gået tur og alle de ting, som ministeren nu i stedet har hjemmel til, at ministeren skal sidde og bestemme skal foregå i alle børnehaver.

Jeg kan simpelt hen ikke forestille mig gode veluddannede pædagoger, der ikke ville gå tur med børnene og læse højt for dem.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugministeren (Lars Barfoed):

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at de børn, der har det dårligt, har jeg ikke noget med at gøre, at det er socialministeren. Det har jeg jo ikke på noget tidspunkt sagt.

Jeg har tilladt mig at sige, at store dele af debatten her har været fokuseret på noget, der mere var socialpolitik end familiepolitik, men samtidig, i øvrigt i samme sætning, understregede jeg, at jeg selvfølgelig godt kan se, der er en sammenhæng mellem de ting. I den familiepolitiske redegørelse bliver der i den grad gjort noget ud af at fokusere på de udsatte børn, og det viser altså, at det er noget, jeg rent faktisk som familieminister er temmelig optaget af.

Med hensyn til ressourcer vil jeg sige: Der har aldrig nogen sinde i dette land været brugt så mange penge på børn i daginstitutioner, som der bliver nu. Udgifterne, omkostningerne, ressourcerne pr. barn i daginstitutionerne har aldrig været større, end de er nu.

KL 20.10

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Tak for redegørelsen.

Jeg vil berolige ministeren med at sige, at Socialdemokraterne faktisk overhovedet ikke er spor sure. Vi kan godt være lidt bekymrede, men så er det jo rart, at ministeren har et roligt og mildt gemyt, som gør, at man måske alligevel kan blive lidt mere nuanceret. Jeg kan også godt forstå, at sådan et gemyt må være gavnligt at have i en regering med en sådan skrap regeringschef.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge om en ting, som ministeren sagde. Ministeren sagde, at regeringen vil arbejde for, at der så vidt muligt skal være lige muligheder for alle børn, men i redegørelsen står der, at regeringen vil arbejde for, at der skal være lige muligheder for alle børn. For mig at se gør ordene *så vidt muligt* en meget stor forskel, for de indikerer jo, at der er nogle grænser, nogle barrierer, som man ikke er villig

til at krydse, og vil ministeren uddybe, hvad det er for nogle barrierer eller grænser, der ligger i ordene så vidt muligt?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det vil jeg meget gerne. Det er jo rigtigt, at målet er lige muligheder for alle, og jeg anstrenger mig i hvert fald for at være nuanceret, når jeg skal sige noget til det ærede Folketing.

Hvis vi skal være helt ærlige: Selv om det er målet, at alle børn skal have lige muligheder, er det vanskeligt at forestille sig, at det kan nås. Jeg kender i hvert fald ikke noget samfund i verden, hvor alle børn har lige muligheder, selv om det ville være godt, hvis det var sådan, at vi kunne nå dertil.

For mig at se må meningen i hvert fald være, at ethvert menneske har ret til at få udnyttet de evner og talenter, man er født med, og at få det ud af sit liv, som man kan med de evner og talenter, der nu er givet en i retning af uddannelse, arbejde, familieliv, oplevelser, eller hvad det nu er. Men der er jo nogle, der i det miljø, de vokser op i, bliver bedre stimuleret til at udnytte deres evner og talenter end andre, og uanset hvor mange anstrengelser, vi gør os fra politisk side og med ressourcer osv., tror jeg ikke, vi kan opnå, at alle får fuldstændig de samme muligheder. Det er derfor, jeg siger så vidt muligt, for vi skal gøre, hvad vi kan, for at de får det.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Ja, men jeg synes, der er forskel på, om man vil arbejde for, at alle børn *skal* have lige muligheder, eller om man *så vidt muligt* vil arbejde for det. Det har ikke noget at gøre med, hvad man hælder på børnene, og hvor megen omsorg og den slags man giver dem, og der er altså en meget stor forskel i forståelsen af, hvad det er, man vil med børnene. Synes man, de *skal* have lige muligheder, eller er det *så vidt muligt*?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu skal man jo passe på, hvilke ord man bruger fra Folketingets talerstol; man må vist ikke sige flueknepperi, men så vil jeg i hvert fald sige ordkløveri, for det er vist at være ordkløver.

Jeg tror, jeg meget omhyggeligt har forklaret, hvad jeg mener med at bruge ordene så vidt mu-

ligt. Meningen er, at så vidt det er os muligt som politikere og myndigheder, skal vi gøre, hvad vi kan, for at alle får lige muligheder. Men så vidt muligt betyder, at vi nok aldrig når helt dertil, at alle virkelig har lige muligheder, fordi der er nogle omstændigheder, der gør, at det er svært at nå helt derhen, hvor vi egentlig gerne vil.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes, det er en meget interessant diskussion, men jeg noterer også, at familieministeren overhovedet ikke har svaret på de spørgsmål, jeg stillede.

Spørgsmålene var: Er familierne med kronisk syge børn også familier? Er de familier, hvor børnene har syge forældre, også familier? Hvad med handicappede forældre, der har børn, er det også familier? Eller hvad med forældre, der har handicappede børn, er det også familier? Det svarede ministeren overhovedet ikke på, så jeg vil godt spørge igen: Er det nogle særlige familier, der åbenbart skal have en særlig placering i det sociale regi, eller mener ministeren, at det også er en slags familier? Problemet er, at sådan som Familieministeriet er opdelt, risikerer vi, at vi får nogle sociale familier og nogle såkaldt almindelige familier.

Når ministeren siger, at der står noget om udsatte børn, bliver jeg nødt til at sige, at de eksempler, jeg har nævnt, i hvert fald ikke falder ind under begrebet socialt udsatte børn, som der skal gøres noget for i daginstitutionerne. Det er altså bare ikke nok for at få de familier til at fungere.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg skal beklage, at jeg ikke nåede at få svaret på det, for det er jo rigtigt, at fru Lone Dybkjær spurgte om det, og jeg har endda noteret det ned. Men jeg tror, tiden var ved at være gået, og jeg var nervøs for at blive irettesat af formanden for ikke at stoppe, inden tiden udløb.

Kl. 20.15

Selvfølger er de familier, hvor børnene eller for den sags skyld også forældrene er syge eller handicappede, også familier, og jeg har så stor respekt for mine politiske modstandere, at jeg ikke tror, der er nogen her i salen, som vil mene andet, end at de selvfølger også er familier. Jeg tror, at hvis der overhovedet er noget, vi kan blive enige om i denne Folketingssal på tværs af

alle partigrænser, er det da, at hvis der er nogen, vi skal støtte, er det de familier, hvor et eller flere medlemmer er syge eller handicappede. Naturligvis er de familier, og naturligvis skal vi også føre familiepolitik for dem og gøre en indsats for dem. Det er da helt klart.

Når vi taler børnehaver, er der nogle børn, som af forskellige grunde ikke kan få tilstrækkelig opbakning hjemmefra, måske fordi de har nogle forældre, der er ressourcetsvage på grund af sygdom, mens andre børn måske selv er handicappede eller syge. Det er i høj grad dem, vi skal tænke på, og jeg mener altså, de er omfattet af begrebet udsatte børn.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er altså for billigt sluppet. Det er for dårligt, at ministeren overhovedet ikke har de familietyper med i denne familieredegørelse, og ministeren gør heller ikke særlig meget ud af de socialt svage familier rent økonomisk set. Men det er så, hvad det er, for det er ikke regeringens politik.

Men når ministeren oven i købet siger, at selvfølgelig skal vi have dem med, hvorfor er de handicappede så overhovedet ikke nævnt? Hvorfor er de forældre overhovedet ikke nævnt? Og hvorfor er det overhovedet ikke nævnt, at der kan være børn, hvis forældre er døde, eller hvad ved jeg? Der er mange, der overhovedet ikke er nævnt.

Det er kun de 80 pct. helt almindelige familier, som jeg kalder dem, der er nævnt. De sidste 20 pct. af familierne tager ministeren sig ikke af, og problemet med ressortopdelingen er, at vi – det har ministeren jo også været inde på – får en underlig socialpolitisk debat. Men tingene hænger jo sammen, hvis familierne skal kunne fungere, og derfor synes jeg faktisk, det er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Fru Lone Dybkjær synes, det er for dårligt, og det er jo et legitimt standpunkt. Men jeg vil sige, at jeg ikke sagde noget om en underlig socialpolitisk debat; jeg talte om en socialpolitisk debat. Der er temmelig stor forskel på de to ting, og ordet underlig må stå for fru Lone Dybkjærs egen regning.

Der er mange ting, der ikke er nævnt i denne familiepolitiske redegørelse, som kunne have

været nævnt, men nu har vi altså valgt at bruge nogle generelle, sammenfattende ord, der omfatter de familier, som har nogle særlige problemer. Vi har bl.a. anvendt ordet udsatte, som dækker over børn, der har nogle særlige problemer, altså også syge og handicappede osv., og det er altså ikke for let sluppet. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg vil undlade at give karakterer til andre, for det synes jeg ikke jeg vil bruge min tid på, og jeg er heller ikke sur.

Jeg har hæftet mig ved, at ministeren sagde, at det handler om at give gode rammevilkår. Sådan som jeg forstår ministeren, handler det egentlig om, at de flest mulige familier kan bevæge sig inden for den ramme, vi kan definere som den, de normalt fungerende familier bevæger sig inden for, og at det, vi skal tilstræbe, er, at de færrest mulige falder uden for rammerne. Er det rigtigt forstået? Jeg kan næsten se på ministerens øjne, at det er det.

Jeg har på baggrund af Dansk Socialrådgiverforenings svar spurgt nogle gange om børns vilkår: Hvad mener ministeren om, at de udsagn, vi får ind fra omverdenen, dvs. fra dem, der er meget tæt på de mennesker, faktisk fortæller, at man er i gang med en øvelse, som gør, at der ryger flere ud af de gode rammevilkår? Hvordan ser ministeren på de meddelelser, når man holder dem op mod redegørelsen?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes da, vi skal tage det alvorligt, når de, der beskæftiger sig med folk, som er i krise og har problemer, fortæller os om det og også kvalificerer, hvad problemerne består i, og fortæller, at problemerne bliver større for nogle. Det er da noget, vi skal forholde os alvorligt til.

Jeg vil sige, at vi først og fremmest skal sætte ind fra det offentliges side over for netop dem, som falder uden for rammerne. Det er dem, vi i særlig grad skal målrette vores ressourcer mod, for det er jo dem, der har mest brug for hjælp.

Vi skulle jo gerne indrette os sådan her i samfundet, at de fleste selv kan bære ansvaret, og de fleste kan klare sig selv inden for deres egne familiemæssige rammer. Det vil være det lykkeligste, og det vil også give os muligheder for netop at fokusere vores indsats mod dem, som har særlige problemer, så det synes jeg da vi skal

tage alvorligt. Vi må have lov til at forholde os kritisk over for, hvad der nu er rigtigt, og hvad der er forkert, men vi skal tage det meget alvorligt.

Kl. 20.20

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Det glæder mig meget, at ministeren har den holdning, for der er faktisk ikke blevet kvitteret på den måde fra ordførerne for hverken Dansk Folkeparti, Venstre eller De Konservative. Men ministeren vil altså tage kritikken alvorligt og vil måske gerne kvalificere den, hvis det er det, der er brug for, for at man kan bruge den i det videre arbejde.

Det får mig så til at spørge, om ministeren vil være interesseret i at kvalificere netop den type udsagn, vi har modtaget, og komme lidt tættere på, så vi kan få nogle analyser, der kan gøre, at vi kan kvalificere vores beslutninger, og også giver kommunerne mulighed for at kvalificere deres beslutninger? Vil ministeren være med til det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er jo næsten umuligt at sige nej til sådan et spørgsmål, så det vil jeg da gerne. I det omfang det er noget, jeg har med at gøre, vil jeg altid gerne være med til at kvalificere de udsagn, der kommer, for det er jo sådan, at vi skal gøre tingene bedre ved at kvalificere vores opfattelse af virkeligheden og dermed også kvalificere løsningerne, så det kan jeg kun give tilsagn om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 91:

Forslag til lov om lønmodtageres ret til fravær fra arbejde af særlige familiemæssige årsager. Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).
(Fremsat 30/11 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Inger Støjberg (V):

Venstre støtter dette lovforslag om lønmodtageres ret til fravær fra arbejde af særlige familiemæssige årsager.

Lovforslaget implementerer force majeurebestemmelsen fra EU's forældreorlovsdirektiv. Vi har dog i Danmark altid anset denne bestemmelse for værende gennemført ved overenskomster og gældende praksis, men da Europa-Kommissionen har fundet, at de individuelle rettigheder, som alle arbejdstagere har, ikke fremstår tilstrækkelig præcist til, at de pågældende personer kan kende deres fulde rettigheder, støtter vi i Venstre, at regeringen har fremsat forslaget.

Samtidig med at force majeurebestemmelsen er indeholdt i L 91, omhandler lovforslaget også de eksisterende bestemmelser om orlov til lønmodtagere, der passer nærtstående døende, handicappede eller alvorligt syge. Det hele er nu samlet i ét lovforslag, altså L 91, og Venstre støtter forslaget.

Lene Hansen (S):

Socialdemokratiet kan også bakke op om dette forslag til lov om lønmodtageres ret til fravær fra arbejde af særlige familiemæssige årsager. Vi synes imidlertid, det er ærgerligt, at man fra Kommissionens side kræver lovgivning, når de frivillige aftaler på arbejdsmarkedet indtil nu har kunnet sikre retten til arbejdstageres kortvarige fravær fra arbejdet, når en pludseligt opstået sygdom eller ulykke rammer ens nærmeste og gør det tvingende nødvendigt at være til stede.

Det er Socialdemokraternes opfattelse, at vi skal være uhyre varsomme med politisk indblanding på traditionelle overenskomstområder. Den danske model med den frie aftaleret på arbejdsmarkedet er og skal fortsat være et af de grundlæggende kendetegn ved det danske arbejdsmarked. Det danske aftalesystem har sikret den enkelte veldefinerede rettigheder på arbejdspladsen og skabt et arbejdsmarked, der rummer tryghed og fleksibilitet på samme tid, og for Socialdemokraterne er det derfor vigtigt, at lovforslaget ikke bliver en glidebane frem mod en afskaffelse af forhandlingsmodellen på det danske arbejdsmarked.

På den anden side er det naturligvis vigtigt, at vi her i Folketinget sikrer, at Rådets direktiv også bliver implementeret fuldt ud i Danmark. Allerede i en rammeaftale fra 1995 blev vi i Det